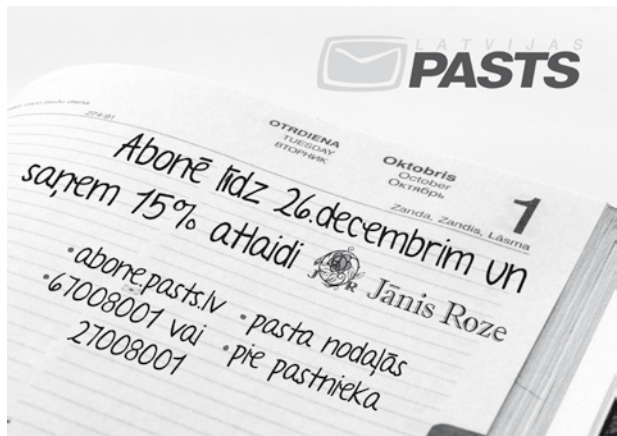

ABONĒJIET “DDD” 2014. GADAM!

Tuvojas Ziemassvētki. Laikraksta “DDD” abonements un kāda apgādā “Vieda” izdotā grāmata būtu vērtīga dāvana draugiem, tuviniekiem, paziņām, arī bibliotēkām un dažādām iestādēm.

Nenokavējiet! Abonējot laikrakstu “DDD” “Latvijas Pastā” līdz **26. decembrim**, jūs saņemsit 15% atlaidi grāmatu iegādei “Jāņa Rozes grāmatnīcā”.

Ari 2014. gadā mūsu laikraksts tiks izdots divas reizes mēnesī. Lai “DDD” publicētās domas izplatās visā Latvijā!

**“DDD” abonēšanas cena
visam 2014. gadam
ir visizdevīgākā:**

11,50 lati (16,36 eiro).

“DDD” abonējiet:

- visās Latvijas pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

Šajā numurā lasiet!

CĪNOTIES PAR LATVIJAS BRĪVĪBU

→ 3. lpp.

PAMUDINĀSIM OKUPANTUS AIZVĀKTIES!

→ 5. lpp.

“EKONOMIKA” – KĀ KLIŅĢERA CAURUMS

→ 7. lpp.

HOMOSEKSUĀLISMS IR PATOLOĢIJA

→ 8. lpp.

SATVERSMES PREAMBULAS IESPĒJAMĀ “ĀŽA KĀJA”

Saruna ar pensionētu ārstu, bijušo Paula Stradiņa slimnīcas
Neiroķirurģiskās nodaļas vadītāju **Artūru Grīslīti**

VAI SIERS PEĻU SLAZDĀ?

DDD: Šā gada 25. oktobrī jūs apmeklējāt konferenci, kurā sprieda par Satversmes preambulu. Vai varat pastāstīt savus iespaidus?

Artūrs Grīslītis: Jā, tā tika organizēta sakarā ar

A.G.: Acīmredzot rīkotājiem un vēl kādiem nepatīka citas iespējamās domas par preambulas nozīmi un par preambulas nepieciešamību kā tādu – vai tā ir vajadzīga un kādai tai jābūt. Konferencē piedalījās Saeimas priekšsēdētāja Āboltiņas kundze, bija paredzēta arī akadēmiķa Stradiņa piedalīšanās, bet

“Dažu autoru spriedelējumi par to, ka Latvijas valsts dibināšanā ir piedalījušies arī cittautieši, nav patiesi.”

Levita izstrādāto un piedāvāto iespējamo preambulas variantu, kas varētu tikt apspriesta un pieņemta Saeimā. Konferences programmā bija paredzētas plašākas debātes, bet praktiski tās izpalika. Stingrā kārtībā tika nolasīti referāti. Pēc tam paziņoja, ka konference tiek slēgta un debātes nenotiks.

DDD: Kāpēc, jūsuprāt, nenotika iepriekš plānotās debātes?

nezināma iemesla dēļ viņš tomēr neieradās. Bija valdošās koalīcijas partiju un tā saucamās Saeimas opozīcijas pārstāvji. Uztājās arī Universitātes mācībspēki un juristi, dažādi tā saucamie eksperti, kuri parasti tiek pieaicināti, kad notiek tādu jautājumu apspriešana. Diemžēl, kā vairumā gadījumu, arī šoreiz runāja tikai “eksperti”, neuzklausot sabiedrības domas.

Konferencē dzirdētais un žurnālā “Jurista Vārds” publicētie viedokļi un komentāri par Satversmes preambulu, protams, rada jautājumus, par kuriem vēlējos runāt. Taču, kā jau iepriekš teicu, konferences rīkotāji nevēlējās tos dzirdēt.

DDD: Kādi ir šie jautājumi?

A.G.: Pirmkārt, kāpēc un kam Satversmes preambula, ja tā vispār ir vajadzīga, būtu jārada? Kāpēc tas tika

uzticēts Levita kungam, kurš apņēmas izstrādāt priekšlikumus, nesāņemot nekādu atbildību? Loģiski būtu, ja to izdarītu latvieši, uz kuru valsti Satversme tieši attiecas. Vai Izraēlā šādus dokumentus un preambulu rakstītu svešautieši? Bet par brīvu jau arī neko labu nevar dabūt. Zinām, ka par brīvu ir dabūjams tikai sapuvis siers slazdos...

Turpinājums 4. lpp.

LINGVISTISKĀS ATTIEKSMEŠ PROBLĒMA LATVIJĀ

Normunds Melderis

LTV žurnālists

Šajā rakstā es skaršu tik svarīgu jautājumu kā lingvistisko attieksmi pret latviešu valodu Latvijā. Pirmajā brīdī liksies, ka nekas jauns te nav parādīts vai pateikts, jo par to zina visi. Un tā ir taisnība. Taču patiesībā pieraduma efekts šajā ziņā liecina nevis par *normālību*, bet par *pierastu nenormālību*, kas mūsu valsti ir kļuvusi par ikdienu. Vairāk pievērsīšos atsevišķām TV mediju epizodēm, kas tikai raksturo vispārējo latviešu valodas patieso stāvokli Latvijā. Šo epizožu skaitu diemžēl varētu turpināt līdz bezgalībai. Tomēr, lai saprastu lietas būtību, tas nemaz nav nepieciešams.

LATVIEŠU VALODA TV MEDIJOS UN ATTIEKSME PRET TO

Ļoti svarīga ir lingvistiskā attieksme mediju vidē. Kā īpaša noteikti ir jāmin televīzija, jo pieredze liecina, ka tieši televīzija ir viens no galvenajiem sabiedrības uzskatu ietekmēšanas līdzekļiem.

Ja paraugāmies Latvijas vēsturē, padomju laikos, līdz pat 80.gadu beigām bija pieejami tikai trīs televīzijas kanāli. Divi tā saucamie centrālie jeb Maskavas (Centrālā televīzija ar I Vissavienības un II Vissavienības programmu) krievu valodā un viens latviešu valodā (TV Rīga). Tiesa, jāpiebilst, ka TV Rīga demonstrēja aktierfilmas, dokumentālās filmas un koncertus arī krievu valodā. Arī latviešu ziņu raidījumos krievu valodā runājošie cilvēki

nekad netika

tulkoti. Tikmēr Maskavā gatavoto Centrālo televīziju programmu raidījumi latviešu valodā nekad netika raidīti vai tulkoti. Tāpēc ir jāatzīst, ka televīzijas mediju attiecība Latvijā nebija tikai 1 pret 2 krievu valodas labā, bet gan krietni lielāka, jo ir jāņem vērā, ka TV Rīga raidlaiks bija krietni mazāks nekā Centrālo televīziju kanālu raidlaiks.

Tolaik bija vērojama tendence, kas lielā mērā ir saglabājusies arī tagad, – proti, latvieši ļoti bieži vēroja Centrālo (Krievijas) televīziju raidījumus, bet krieviski runājošie cilvēki TV Rīga gandrīz nemaz neskatījās. Tas bija saistīts, pirmkārt, ar viņu latviešu valodas nezināšanu un nevēlēšanos to apgūt; otrkārt, arī ar vispārējas intereses trūkumu par Latvijas pamatnācijas aktualitātēm, jo PSRS dominēja krieviskuma doktrīna; treškārt, ar TV raidījumu kvalitāti, jo nevar noliegt, ka profesionālajā, finansiālajā un tehnisko iespēju ziņā Centrālajām televīzijām bija acīmredzamas priekšrocības.

Turpinājums 2. lpp.

TIEK PĀRKĀPTAS LATVIEŠU CILVĒKTIESĪBAS!

ATKLĀTI JAUTĀJUMI Saeimas priekšsēdētājam Solvitai Ābolīnai

L.cien. Prezidija priekšsēdētājas k-dze, nosūtu Jums ASV vēstniekam adresētās vēstules kopiju, lai varētu arī no Jums saņemt atbildes uz Latvijai tik svarīgajiem jautājumiem.

1) Ko personīgi Jūs esat darījusi deokupācijas un dekolonizācijas labā saskaņā ar Saeimā pieņemto DEKLARĀCIJU PAR LATVIJAS OKUPĀCIJU? Vai jūs, varneši, tēlojat strausus, kas galvas ir iebāzuši smiltīs?

2) Kādēļ vairums Saeimas deputātu, muguras saliekuši, lauzās krievu valodā, sniedzot intervijas Latvijā reģistrētiem krievvalodīgajiem medijiem? Vai tas uzlabos valsts valodas lietošanu?

3) Jūsprāt, kādēļ ebreji nepieprasa īpašumus Abrenē, kuru par sprāguša ēzeļa ausīm Krievijai pārdeva Kalvītis, Pabriks, VV-F? Latvijā iesniegumi bija jāiesniedz līdz 1995.gada 31. martam. Vai ebreji židu īpašumu atgūšanā ar ASV palīdzību būs izredzētie?

4) Vai tiešām man ir jāmeklē palīdzība ECT, jo Latvijā – vienīgajā vietā pasaulē, kur var attīstīties latviešu valoda un kultūra, – tiek pārkāptas manas CILVĒKTIESĪBAS: iebraucot Rīgā, man ik uz soļa piespiedu kārtā ir jāklausa Mordovijas lēģeros piespiestā OKUPANTU-KRIEVU VALODA? Simbolisku lietot sabiedriskajās vietās aizliedzāt, bet krievu valodu un karogu aizmirsāt. Domāju, ne tikai man, bet visiem okupāciju pieredzējušajiem latviešiem ir sāpīgi, ka tā tiek atgādināta. Vai šeit arī nevaru vainot jūs, varnešus, par okupācijas seku nenovēršanu?

Vai Jums personīgi ir vienalga, ja, dzīvojot Rīgā, visapkārt skan OKUPANTU VALODA? Jums nav sāpīgi sajūst neizdarīto darbu un pakļaut latviešus ciešanām SAVĀ DZIMTENĒ?

5) Vai Dombrovska k-gs neiet Kalvīša pēdās, uzskatīdams, ka ir vienīgais pareizais? Manuprāt, tagadējās reklāmas par euro, kas apmaksātas par valsts naudu, ir Dombrovska un Vilka cenšanas iegūt darbavietas Strasbūrā, lai pēc tam tauta mokās, kā grib...

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

INTERESANTA GRĀMATA

Aleksandrs Svijašs

“ATVĒRTĀ ZEMAPZIŅA. KĀ IETEKMĒT SEVI UN CITUS”

Pēc lasītāju lūguma apgāds “Vieda” ir atkārtoti izdevis Aleksandra Svijaša grāmatu **“Atvērtā zemapziņa. Kā ietekmēt sevi un citus”**.

Šī ir viena no populārākajām A.Svijaša grāmatām. Autors raksta: “Ķermenis mūs īpaši neinteresē, par cik tas ir gan ļoti sarežģīts, tomēr tikai izpildu orgāns. Tāds kā printeris. Pienāca signāls – tas drukā. Signāls nepienāca – nedrukā. Mūs interesē pats superdators. Kā varētu uzzināt, kurš

tā taustīnš jānospiež, lai mūsu dzīve kļūtu sekmīga un priekpilna?” Atbildi uz šo jautājumu meklējiet grāmatā!

Šī grāmata palīdzēs:

- sadzirdēt sevi;
- iemācīties valdīt pār savām emocijām;
- ietekmēt sevi un citus.

Aleksandrs Svijašs ir vairāk nekā desmit bestselleru autors (vairākas no šīm grāmatām ir tulkotas un izdotas arī latviski), pazīstams psihologs, unikāls bezkonflikta un sekmīgas dzīves metodikas radītājs, Pozitīvās psiholoģijas centra “Saprātīgais ceļš” prezidents, Personības attīstības profesionāļu asociācijas līdzpriekšsēdētājs.

LINGVISTISKĀS ATTIEKSMES PROBLĒMA LATVIJĀ

Turpinājums no 1. lpp.

Tā vēl ilgus gadus TV Rīga slavenākajā ziņu raidījumā “Panorāma” notikumi ārpus PSRS robežām tika atainoti nevis ar videomateriālu, bet gan ar abstraktu (pilsētas foto) fotogrāfiju palīdzību. Tā tas bija ar politiskām, kā arī citām tēmām – kultūru, sportu.

Kopš 80.gadu beigām un 90.gadu sākuma laika gaitā valodas situācija Latvijā televīzijas ekrānos mainījās. Pirmkārt, skatītājiem radās jaunas iespējas, ko piedāvāja dažādās satelīttelevīzijas. To programmas atšķīrās ar citādu ideoloģiju, tematiku, tehnisko kvalitāti un noformējumu, kas padomju cilvēkam līdz tam bija kaut kas neredzēts un nepieejams, tāpēc pietiekami vilinošs. Visi šie satelīttelevīziju pieejamie TV

titrētas – atšķirībā no citām svešvalodām. Var apgalvot, ka krievu valoda atrodas īpašas izredzētības stāvoklī – gan salīdzinot ar valsts valodu Latvijā (latviešu), gan salīdzinājumā ar citām valodām. Turklāt komercitelevīziju kanālos (TV3 un LNT, kas pieder MTG sistēmai) ir vērojama tendence krievu valodā esošajiem raidījumiem un filmu apjomiem palielināties. Šāda parādība MTG darbībā turpreti nav vērojama ne Igaunijā, ne Lietuvā.

Kā liecina statistika, krieviski runājošie Latvijas iedzīvotāji latviski un arī citu Eiropas valodā raidošos TV kanālus gandrīz nemaz neskatās (tāpat kā PSRS laikos) – viņi skatās tikai krieviski raidošo (virs 90%). Te, protams, ir gan

svarīgs arī ideoloģijas un nacionālais faktors. Tas ir pašu krieviski runājošo cilvēku domāšanas un izvēles jautājums. Kā cilvēks domā – tādu TV kanālu viņš skatās. Jebkurā gadījumā ir skaidrs, ka liels TV kanālu piedāvājums Latvijā vēl nenozīmē, ka skatītāji tos visus izmantos.

BĪSTAMĀ NEPLP IDEJA AR TITRĒŠANU LATVIEŠU VALODĀ

Šo latviešu valodas bārenītes situāciju vēl vairāk pasliktinās iespējamais Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes (NEPLP) lēmums panākt, lai LTV ikdienā demonstrē raidījumus vai filmas oriģinālā valodā (svešvalodā) bez latviskā verbālā tulkojuma, iztiekot vienīgi ar teksta tulkojumu titru (rakstiskā) formā. Kā galveno iemeslu šādai rīcībai NEPLP priekšsēdētājs A.Dimants min vēlmi uzlabot Latvijas iedzīvotāju svešvalodu zināšanas.

Pirmajā brīdī šķiet, ka viss ir lieliski, tā turpināt. Daudzi latvieši to tā arī patiešām uzver. Diemžēl... Taču tā ir tikai viena puse. Pats svarīgākais, ka līdz ar to jau tā ļoti nabadzīgais (uz kopējā TV kanālu un programmu fona) latviešu valodas īpatsvars vēl vairāk samazināsies. Tāpat ļoti apšaubāma ir A.Dimanta izpratne par LTV lomu Latvijā, jo ne jau svešvalodu kursu funkcija ir galvenā. Te var runāt par padomes pārstāvja valstiskās domāšanas trūkumu, jo LTV viena no pamatfunkcijām ir tieši latviešu valodas (arī Latvijas valsts) stiprināšana mediju telpā. Šajā gadījumā notiks otrādi. Diemžēl šādi latviešos vēl vairāk tiks audzināts latviešu valodas mazvērtības komplekss un statuss.

Nemaz nerunāšu par to, ka no praktiskā viedokļa titru lasīšana filmas vai raidījuma laikā ir daudz apgrūtinātāka par verbālu tulkojumu vai dublējumu. Te ir jāņem vērā arī tas, ja latviešu TV kanāli sāks svešvalodu oriģinālfilmu un oriģinālrādījumus titrēt latviski, tad tikmēr daudzie svešvalodā raidītie TV kanāli, solidarizējoties ar NEPLP, tāpēc analogiski nesāks titrēt savu produkciju latviski. Kā 30 kabeļtelevīzijas kanāli runās krieviski, tā arī turpinās to darīt. Atlikušie padsmīti kanāli – kā runās angļu vai citā Eiropas valodā, tā arī turpinās to darīt. Pašas kabeļtelevīzijas ar latvisko titrēšanu nenodarbosies, jo tas būtu dārgi, laikietilpīgi, un arī likums šādu pienākumu neuzliek. Līdz ar to TV ekrānā piekāpšanās būs vienpusēja – par sliktu latviešu valodai. Taču, kā jau minēju, pat tad, ja brī-

nums notiktu, un visi kabeļtelevīziju piedāvātie TV kanāli tiktu titrēti latviski (ziņu raidījumos tas ir ļoti apgrūtināts, ja ne neiespējami), arī tad verbālā formā latviešu valodas īpatsvars mazinātos tik un tā.

Šajā rakursā ir svarīgi saprast gan to, ka mazināsies latviešu valodas apjoms TV ekrānā, gan arī to, ka lingvistiskais zemteksts būs: latviešu valoda domāta tikai intelektuāli mazvērtīgiem cilvēkiem. Tas nozīmē neredzētājus, ko TV redzētājus epizodēs no Īrijas krievu valodas referenduma laikā teica kāds krieviski runājošs LR pilsonis(!!!) – viņš latviešu valodu nosauca par supu valodu. NEPLP lēmums zināmā mērā dos vēl lielāku pamatu tam noticēt...

Interesanti, kur, A.Dimantaprāt, latvieši lai bauda latviešu valodu TV medijos? Vai ārvalstu vai uz Marsa marsiešu gatavotajos TV raidījumos un filmās? Vai tad Latvijas valsts izveidošanās pamats 1918. gadā un neatkarības atgūšana 1991. gadā nebija radīt labvēlīgus apstākļus arī latvisku TV mediju darbībai? Kas tad sunim cels asti, ja ne pats! Kas Latvijā veidos latvisko TV mediju telpu, ja ne mūsu pašu TV mediji, it īpaši jau sabiedriskie! Tāpat lieka ir mūžīgā latviešu skandināšana – jo vairāk valodas zini, jo labāk! Viena cita tauta par to tikai pasmejas... Tam patiesībā nav nekāda nopietna sakara ar konkurētspēju darba tirgū. Cik valodas ir nepieciešamas konkurencei? Varbūt 10? Bet varbūt arī ar 100 būs par maz? Un kur tas cilvēks taisās konkurēt?

Turklāt, ja attīsta NEPLP priekšsēdētāja domu, ka ir nepieciešams uzlabot Latvijas iedzīvotāju (latviešu, jo krieviski runājošie tos praktiski neskatās) svešvalodu zināšanas, tad varētu viņam ieteikt panākt, lai visi LTV raidījumi turpmāk uzreiz būtu angļu, krievu, vācu vai franču valodās, bet latviski – tikai titri! Nav ko ākstīties ar latviešu valodu vispār... Nav šaubu, ka šis pasākums patiešām uzlabotu latviešu svešvalodu prasmes. Taču kādas būtu citas – blakus sekas? Vai par to NEPLP pārstāvis būtu padomājis?

Protams, šī ir NEPLP lēmuma hiperbolizācija (pārspīlēšana), taču tā tikai ļauj vēl labāk izprast iespējamā lēmuma seku virzienu un bīstamību. Ir skaidrs, ka tas absolūti nav Latvijas valsts un latviešu nācijas interesēs. Un rodas jautājums, ko pārstāv NEPLP? Kādu valsti, kādu nāciju? Jebkurā gadījumā NEPLP lēmums pasliktinās latviešu valodas stāvokli un prestižu, kas jau tā ir ļoti zems gan latviešu, gan cittautiešu acīs. Skumji.

Turpmāk vēl...

Vai tad Latvijas valsts izveidošanās pamats 1918. gadā un neatkarības atgūšana 1991. gadā nebija radīt labvēlīgus apstākļus arī latvisku TV mediju darbībai?"

kanāli pārsvarā bija angļu vai kādā citā Eiropas tautu valodā. Protams, tas attiecas uz cilvēkiem, kuriem bija pieejama satelīttelevīzija, taču tādu ar laiku kļuva diezgan daudz. Līdz ar to kopējā aina Latvijā sāka veidoties eiropiskā un mazāk krieviska nekā PSRS laikos.

Nedaudz vēlāk parādījās jauni TV kanāli latviešu un krievu valodās. 90.gados samērā strauji, geometriskā progresijā sāka pieaugt tieši Krievijas TV kanālu skaits. Īpaši tas kļuva jūtams ar kabeļtelevīziju uzplaukumu. Tā, piemēram, Latvijas galvaspilsētā Rīgā kabeļtelevīzijas “Livas” paplašinātās programmu paketes piedāvājumā no 60 kanāliem tikai krievu valodā tiek piedāvāti 32 kanāli. Tātad vairāk nekā puse! Bet vēl ir arī dublētie vai tulkotie TV kanāli, kur valodu var izvēlēties – vai nu krieviski, vai angļiski. Tādu ir 16. Turklāt parasti automātiski pirmā piedāvātā valoda ir krievu, tikai otrā – angļu. Vēl 4 televīzijas kanāli darbojas tikai angļu valodā. Ir pa vienam kanālam dažās citās valodās, arī baltkrievu un ukraiņu. Tātad no kopējā skaita (60 kanāli!) latviešu valodā ir tikai 6 kanāli. Tātad tikai viena desmitā daļa. Turklāt arī šīs attiecības nav īsti objektīvas, jo, piemēram, LTV7, LNT, TV3 un TV6 raidījumus un filmas demonstrē arī krievu valodā. Tāpēc no kopējā pieejamā TV klāsta latviešu valodas īpatsvars ir pat mazāks par 10 procentiem. Varētu būt ar 8 procentiem, ne vairāk.

Kā vēl viena iepatnība ir jāmin fakts, ka tā saucamo latviski raidošo TV kanālos raidījumi un filmas krievu valodā netiek tulkotas vai dublētas, vien

valodas, gan informētības aspekts. Jo Krievijas TV kanāli, kas tiek retranslēti Latvijā, nesniedz (un arī nevar sniegt) pietiekamu informāciju par notikumiem Latvijā. Jāņem vērā arī tas, ka atspoguļojums bieži ir ļoti neobjektīvs un nedraudzīgs, pat nīrgājoši šovinistisks. Tas veicina informētības atšķirības starp latviešiem un krieviski runājošiem cilvēkiem, kā arī atšķirības vērtējumos par vienu un to pašu notikumu. Valodas nezināšana vai zināšana, bet neizmantošana informācijas ieguvē, kļūst par nopietnu problēmu. Pēc tam šī problēma pārceļas uz latviešiem, kuri to vairs nespēj atrisināt. Jo ar sekām nevar cīnīties pret cēloņiem.

Šajā sakarībā jāņem vērā objektīvs rādītājs – tas, ka Krievijas televīzijām ir pieejami lielāki līdzekļi, un šie TV kanāli ir skatāmāki. Tāpēc daļēji ir izprotama krieviski runājošo Latvijas iedzīvotāju izvēle par labu krievu valodā raidošajiem TV kanāliem. Nauda un kvalitāte tomēr ir visnotaļ savienojami jēdzieni. Tikmēr citādi būtu vērtējams tas, ka šī pati krieviski runājošā auditorija tikpat reti skatās arī angļiski, franciski vai vāciski raidošos TV kanālus, kuru kvalitāte ir visnotaļ augsta. Katrā gadījumā – ne sliktāka par Krievijas TV kanāliem. Protams, arī šeit viena no barjerām un problēmām varētu būt attiecīgās valodas nezināšana – grūti skatīties raidījumu, filmu, ja neko nesaproti. Taču domājams, tas nav vienīgais iemesls.

Tā, piemēram, Euronews kanāls piedāvā programmas arī krievu valodā. Taču tās nav guvušas lielu atsaucību krieviski runājošo vidū. Domājams, te ir

CĪNOTIES PAR LATVIJAS BRĪVĪBU

Šogad 5. decembrī aprit 50 gadi, kopš toreizējais Rīgas Civilās Aviācijas Inženieru institūta students Bruno Javoišs Rīgas radiotorni pacēla Latvijas brīvvalsts karogu. Bruno Javoišs laikrakstam “DDD” ir atsūtījis rakstu par šo notikumu un pats piebilst:

“Nekāds “varoņdarbs” tas nebija. Daudzi darbojās pagrīdē, rakstīja, izplatīja pret okupāciju vērstus materiālus, sazinājās ar ārzemēm. Taču kādiem bija arī “jākāpji”. Tāpat tagad. Paskatieties uz visu plašāk un redzēsiet, ka ir nepārskatāms pulks to, kas saprot, ka īsta neatkarība nebūs atgūta, pirms no Latvijas nebūs izraidīti vai paši neaizvāksies (“šļop-šļop”) visi tie bļauri, kas 16. martā ākstās pie Brīvības pieminekļa, pieprasa divalodību un 9. maijā biedē Rīgas iedzīvotājus ar Georga lentēm. Taču kādam ir jārūnā arī atklāta valoda. Tā (pagaidām) ir Jūsu avīze “DDD”. Vai uzskatāt sevi par varoņdarba darītājiem?”...

MANS KAROGA STĀSTS

Bruno Javoišs

[..]
Bija 1963. gads. [..]
Tuvojās PSRS Konstitūcijas diena, 5. decembris. Par to PSKP vēstures lekcijās sāka runāt jau novembra sākumā. Kādā

Kurzemē un Vidzemē kādā baznīcas tornī vai augstākā kokā esot sarkanbaltsarkanais karogs bijis pacelts. Taču tas bija perifērijā, kur par to droši vien parunāja, un viss atkal noklusa. Ka-

Bruno Javoišs 16. marta gājienā

lekciņā izvērsās diskusija par no PSRS brīvprātīgas izstāšanās principu. Teicu, ka mani kā komjaunieci un ļeņinisma teorētiķi (par ko savā puiciskumā sevi tiešām uzskatīju) satrauc tas, ka Latvija pret latviešu tautas gribu tiek “vārda visticiešākā nozīmē” (atceros, ka uzsveru tieši tā) rusificēta. Pasniedzējs, pašsavaldīšanos zaudējis un no satraukuma pietvīcis, man uzkliedza: “Nu, bet kas tad jums to liedz! PSRS Konstitūciju neesi

rogs bija jāpaceļ šeit, Rīgas centrā, pašā visu LPSR varas iestāžu acu priekšā! Lai neviens nevar teikt, ka nav redzējis, dzirdējis, ka nav zinājis. Turklāt tas bija jādara ne brīdī vairs nekavējoties! Ja nositīšos, lai mani apglabā Latvijā. Ja karogu pacelt tomēr izdosies, tad vēlāk vienalga tas nāks gaismā, un tad es atklāti un skaļi paskaidrošu, kāpēc to dariju. Ja arestēs, noteikti būs tiesa, un tad celšu gaismā un likšu lietā visu manās grāma-

“Karogs bija jāpaceļ šeit, Rīgas centrā, pašā visu LPSR varas iestāžu acu priekšā! Lai neviens nevar teikt, ka nav redzējis, dzirdējis, ka nav zinājis.”

lasījis, vai?! Stājieties ārā, jau tā tava (viņš pat vairs “nejūsojās”) tauta to tik ļoti grib!”

[..]
Lūk, tieši šajā brīdī manā acu priekšā visā savā neatkārtotā diženumā nostājās “mans” Radiotornis. Es uzvilksu tur Latvijas brīvvalsts karogu! Un tad būs redzams, vai tauta mani atbalstīs vai nosodīs. Biju dzirdējis, ka šur tur

tās izlasīto un arī visas savas teorētiskās zināšanas, kas pasmeltas no Ļeņina darbiem, PSKP Kongresu un Plēnumu materiāliem, paskaidrošu, ka šeit, lūk, ir viena republika, kas grib izstāties no “Sojuz ņerušimij respubliki svobodnih” (krieviskie PSRS valsts himnas ievadvārdi “Brīvo republiku nesaraucamā savienība”). Lai tad viņi rīko tautas nobalsošanu! Lai

sarīko referendumu!

[..]
Kāpu, kā pašam likās, veikli un ātri. Posms sekoja posmam, platforma platformai līdz sprauga, kurā gāja trepes, sašaurinājās tiktāl, ka kāpšļiem vairs nebija vietas. Te trepes arī izbeidzās un tālāk bija jākāp pa spraišļiem. Taču arī šī sprauga drīz vien kļuva tik šaura, ka nekas cits neatlika kā list no šī krātiņa ārā un rāpties tālāk pa ārpusi. Bija palikuši labi ja kādi desmit-piecpadsmit metri, bet tie nu likās gandrīz vai nepārvarami. Lietus gan bija mitējies, bet visas malīņas bija no virsuses pārklātas ar ledus kārtu. Tā neļāva kārtīgi iekrampēties, pirksti slideja un paši no sevis gribēja laisties vaļā. Neļāvu. Bija palicis tik maz! Jau varēju saklausīt tur tā LPSR auduma šalkoņu. Kaut mēness no mākoņiem degunu pabāztu! Šajā tumsā pats velns būtu savās pinkās sapinies!

[..]
Novilku labās rokas cimdus un, pūsdams dvasu un ar nagiem skrāpēdams, attīrīju smailes stieņa pamatni. Tad tik ilgi berzu ar piederu, līdz tā likās puslīdz sausa esam. Un nu bija laiks slīeties kājās. Abām rokām mastu aptvēris, vispirms uzrausos uz ceļiem. Nu likās, ka kustos pārāk lēni, bet zināju, ka tie pati vismazākā kļūdišanās būtu dārgi maksājusi. Cēlos stāvus ļoti uzmanīgi, sekodams lai pēda cieši piegulētu stieņa pamatnei. Tagad jau abas kājas bija iztaisnotas. Stiepos uz pirkstgaliem un ... uz augšu paceltā roka sataustīja šķērsstieni. Acis, nu jau pie no lejas nākošās ielu spuldžu atblāzmas pieradušas, skaidri saskatīja – jā, tas tiešām bija šķērsstienis. Un tieši vīrs tā karogs, kurš bija jānomaina, tad arī plīvinājās. Vēja gandrīz vai nebija, bet masts šūpojās. Vismaz pa kādiem desmit-piecpadsmit centimetriem. Vai arī man tā tikai likās?

[..]
Tieši šai brīdī mēness sāka ķepuroties ārā no liela izplūduša mākoņa pīneklēm, un nu jau varēju saskatīt, ko mani pirksti dara. Kārtīgi un pamatīgi mežgloju klāt sava karoga turamauklas, nostiepu to visā augstumā. Un tad... laidu savu karogu no azotes laukā. Tas sākumā pavēdījās te uz vienu, te otru pusi, it kā neticēdams, ka no šaurā sprosta brīvībā izkļuvis, bet tad, līdzīgi burai, piepūtās un atvērs visā savā krāšņumā.

[..]
Atpakaļ, lejā, kāpt bija vieglāk. Rokas gan nosalušas un pirksti negribēja lāgā klausīt, taču sirds pukstēja priecīgi. Tad jau laikam arī asinis pumpējās ātrāk. Bija noticis brīnums – tiku taču līdz pašai smailes smalei un paliku dzīvs! Nu karogs varēja liksmi plīvojot sagaidīt rītausmu un daudzus cilvēkus dzelzceļa stacijā, autoostā, pie tramvaju, trolejbusu un

autobusu pieturām. Un kur tad vēl Centrāltirgus ar saviem daudzajiem tirgotājiem no dažādiem Latvijas nostūriem! Nē, nē, par velti tas kāpiens nebija! Varbūt ka daudziem tas kaut mazu cerības stariņu dvēselē iespīdinās, varbūt neļaus izdzist ticības ugunīnā.

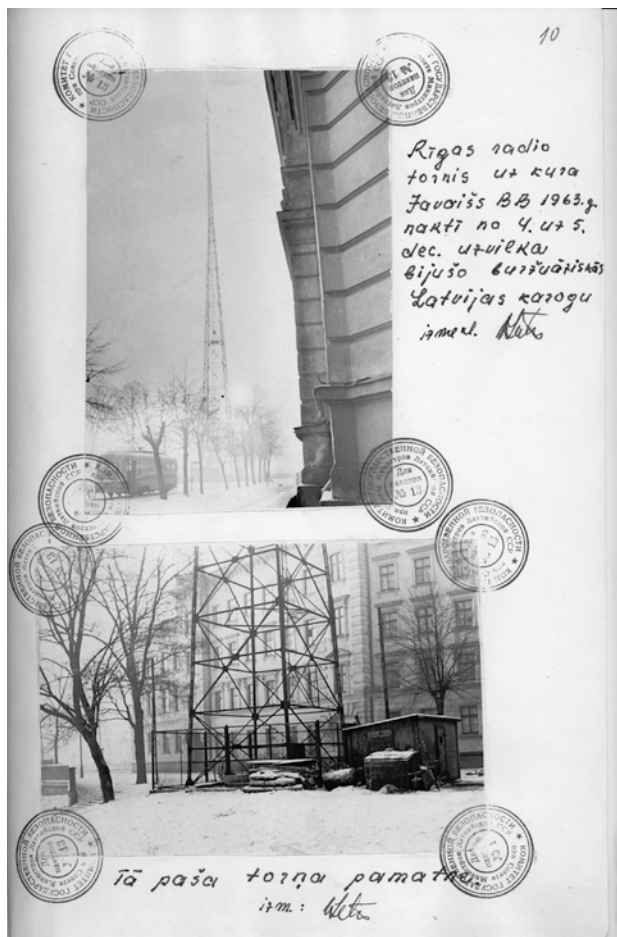
[..]
Pirmais zvēliens mani notrieca gar zemi. Tālāko atceros miglaini. Nešpetnu lamu vārdu pavadīti sitieni un spērieni bira kā krusa. Sākumā sāpēja, vēlāk vairs ne. Bija tāda sajūta, it kā daudzas rokas tevi stumdi tu pretējos virzienos, kādēļ pats paliec uz vietas. Kļuva viegli un labi. Seja bija slapja, un tas reizē karsēja un dzesēja. Mute likās pilna ar kādu lipīgu ķepu. Brīnījos, kā visu, kas ap mani notiek, tomēr dzirdu un redzu. Kaut kur dziļi smadzenēs stenografēja: “Neviena latviska lamuvārda! Neviena!”

[..]
KGB pagrabos un nopratināšanās pavadīju astoņus garus, mūžībai pielīdzināmus mēnešus. Pēc tam sekoja tiesa. Mans nodarījums tika “pienācīgi” novērtēts – piesprieda augstāko, ko pēc 65. panta (pretpadomju agitācija un propaganda) varēja piespriest: septiņus gadus “stingrajā režīmā”. Arī to, ko tas “stingrais režīms” nozīmē, toreiz vēl nezināju. Tagad zinu.

Ak, jā, daudz, stipri daudz vēlāk gadījās dzirdēt, ka tas “alpinists”, kam manu karogu vajadzēja leņķā dabūt, esot “po slučāju prazdnika” (krieviski – sakarā ar svētkiem) bijis pamatīgi “iešvunkojis”. Kamēr viņu atpumpējuši un Radiotornī kāpšanai derīgā kondīcijā atpakaļ iedabūjuši, pagājušas vairākas stundas. Un tā nu “mans” karogs esot noplīvojis līdz pat vienpadsmitiem dienā. Kā patiesībā bija, diemžēl nezinu. Daudz dotu, lai uzzinātu. Ja nu vienīgi sagadās, ka kāds no tiem laikiem vēl kaut ko atceras ...

[..]
Nobeidzot pievienoju savam stāstījumam to aiz Mordāvijas dzeloņdrātim man vistuvāko liktenbiedru – vīru un tolaik jaunu, enerģisku puisi – sarakstu, kuri mūsu sarkanbaltsarkanā karogu visus Mordāvijas gadus iznesa savās sirdīs. Vienā vai citā veidā viņi tomēr ir iespaidojuši visu mūsu tautas ceļu uz neatkarības atjaunošanu un uz nācijas altāra jaunību un saturīgāko savas dzīves daļu upurēdami, pienesuši savu artavu Latvijas neatkarības atdzimšanai.

Tie ir: Voldemārs Zariņš, Gunārs Astra, Gunārs Dupurs, brāļi Agris un Kārlis Šēferi, brāļi Jānis un Vilnis Arāji, Valters Rudzītis, brāļi Jānis un Andris Mētras, “Amītis”, Knuts Skujenieks, Gunārs Freimanis, Sergejs Osvalds Volkovs, Viktors Kalniņš, Māris Andžijevskis, Jānis Kalniņš, citi Kalniņi, Jānis Zvaigzne, Jānis Priedītis, Igors Titovs, Ēriks Dan-

ne, Imants Berže, Ģotarts Didžus, Visvaldis Žigurs, Jānis Brūns, Ernests Lau-manis, Uldis Ofkants, Dailis Rijnieks ar tēvu, Maksis Čālitis ar dēlu Intu, Ēvalds Pakulis, „Čika”, “Reaktīvais” – Reinholds Kalniņš, Svārups, Gunārs Rode, Zelgalvis, Uldis Bērziņš, Vitolds Baikavs, Ivars Žukovskis, Rubenis, Imants Lietavietis, Reinis Kurzemieks, Jānis Veide, Kaktiņš, un daudzi, daudzi citi, kuru vārdi diemžēl pusgadsimta laikā vai nu no atmiņas pagaisuši, vai vienkārši vairs nav ne “uz mēles”, ne “pie rokas”.
Daudzu no šiem manis nosauktajiem un nenosauktajiem vairs nav dzīvojo starpā. Taču viņu piemiņa, varētu teikt, uzliek par pienākumu sargāt un nosargāt mūsu valsts neatkarību. Un, ak, kā

vajadzētu šo pienākumu ieaudzināt jaunatnē, mūsu nākotnē – bērnos! Visos – arī bijušo komunistu un čekistu bērnos.

Latvijā mirušais, bet Mordāvijas lēģeros nomocītais dzejnieks Voldemārs Zariņš, kuru tur dēvējām par Balto Tēvu, kādā no savām “Četrindēm par Dzimenteni” saka:

“Mēs visi vienlīdz nelaimīgi – kā vajātie, tā vajātāji.

Mēs aizmirsām, ka nesam atbildību viens par otru, Jo esam tevī vienoti, Dzimentene. Nav mums kur aiziet,

Un nokautais dzīvo turpat, kur mirst dzīvais.”

*Publicēts saīsināti
Pilnu stāstu var lasīt:
“Jaunā Gaita”, Nr.272,
pavasaris, 2013.*

NU CĪNĪŠOS – ES PATS!

Reiz bija tēva mājas,
Bij’ apkārt mierīgs – kluss,
Un lielās pļavas malā
Liels pelēks akmens dus.

Tad nāca svešinieki
To manu zemi jaukt,
No nelaimes un bēdām
Vēl šodien gribas kaukt.

Tie iznīdēja tautu,
Tiem viss bij’ tīrais nieks,
Un tagad akmens – ozols
Tam visam liecinieks.

Pār visiem gadiem pāri
Jau ozols paaudzies;
No brīvības un laimes
Nekas nav palicies.

Ir gadi pagājuši,
Tad biju puika mazs;
Par brīvību un laimi
Nu cīnīšos – es pats.

Alfrēds Suipe

SATVERSMES PREAMBULAS IESPĒJAMĀ “ĀŽA KĀJA”

Turpinājums no 1. lpp.

KAS TAD IR LATVIJAS TAUTA?

DDD: Izlasot piedāvāto Saeimas preambulas jeb priekšvārda variantu, šķiet, tajā nav nekā sliktā. Kas ir tas, kas jūs satrauc?

Artūrs Grīslītis: Mani kā latvieti satrauc tas, ka tekstā daudz kas nav ietverts un ir noklusēts. Preambula pēc būtības, kā, manuprāt, pareizi izteicās rakstniece Zālite, ir valsts vizītkarte, kurā ir atspoguļots gan agrākais periods – kā valsts ir tapusi, kas to veidoja, gan arī ieskicētas nākotnes perspektīvas.

Satversmei ir paredzēts nodrošināt latviešu tautas un valsts ilgtermiņa izdzīvošanu, tātad – kultūras un identitātes saglabāšanu cauri laiku laikiem. Bet tur ir arī 1922. gada Satversmē pieminētā “Latvijas tauta”, lai gan šī tēze, vārdu salikums parasti rada neizpratni un dod iespēju to tulkot tā, kā katram tas ir izdevīgi.

Manuprāt, būtu jāsāk ar valsts nosaukumu. Ja paskatāmies pēc daudzu valstu parauga, piemēram, kaut vai vācu, franču, Izraēlas konstitūcijās, kur ir nepārprotami minēts, ka, piemēram, Francija ir

analizējot un nepaskaidrojot, kādēļ mums ir *Latvijas tautas*, nevis **latviešu** valsts, kaut gan tālāk viņš piemin arī latviešu tautu.

Domāju, ka ir jāņem vērā faktors, ka šo valsti tik tiešām dibināja latvieši, kas nebūt nenokrita no debesīm kā, piemēram, Burtnieku ezers, un tādēļ ir svarīgi atzīmēt, ka šī ir **latviešu** valsts, kuras dibinātāji ir **latvieši**, kas ir dokumentāli pierādīts un atspoguļots arī agrāk pieminētajā Satversmē. Mums ir zināms, kā dibināja Latvijas valsti. Tautas sapulces pārstāvji (tautas deputāti) 17. novembrī ierosināja un 18. novembrī tagadējās Nacionālā teātra telpās sasauca sanāksmi, kurā **38 latvieši** deklarēja neatkarīgu Latvijas valsti. Tas ir ļoti svarīgi. Šeit nevar būt nekādu citu domu, jo viss ir pierādīts.

Dažu autoru spriedelējumi par to, ka Latvijas valsts dibināšanā ir piedalījušies arī cittautieši, nav patiesi. Protams, vēlāk, kad valsts jau bija nodibināta un sākas reālā varas dalīšana un ietekmes sfēru izveidošana, Satversmē radās arī šis jēdziens – *Latvijas tauta*. Manā uztverē *Latvijas tauta* ir **latviešu** tauta jeb

latvieši un šeit dzīvojošie sveštautieši, kurus 1919. gadā pieņemtais Pavalstniecības likums atzina par Latvijas pilsoņiem jeb pavalstniekiem Satversmes sapulces noteiktā kārtībā.

Šādi pilsoņu kopums tika veidots līdz 1940. gada 17. jūnijam. Faktiski par Latvijas pilsoņiem arī šodien uzskatāmi tikai tie, kuri bija pilsoņi līdz 1940. gadam, un viņu pēcnācēji. Satversmi nevar mainīt kā vien kādam ienāk prātā. 4. maija režīms nedrīkst pēc saviem ieskatiem – tā vienkārši – ņemt un izmainīt etnisko sastāvu valstī, ļaujot padomju okupētājrēžīma okupantiem un kolonistiem kļūt par Latvijas pilsoņiem. Tas ir pilnīgi nelegitīvi jau no pašas pirmās pieņemšanas dienas.

Tātad visi tie, kas pēc 1940. gada 17. jūnija ieradās Latvijā – gan militārpersonas, gan civilie, un viņu pēcnācēji nav Latvijas pilsoņi un nekādā veidā nav pieskaitāmi pie Latvijas tautas. Viņi ir šeit nelegitīmi dzīvojoši ārzemnieki.

DDD: Okupanti un kolonisti! Vai, jūsuprāt, Satversmes preambulā tas būtu jāpaskaidro?

A.G.: Jā. Es uzskatu, ka šis būtiskais apstāklis ir jāpaskaidro un jāfiksē. Tādu punktu mēs diemžēl neatrodām.

Runājot vēl par valsti, kā jau mēs zinām, vēsturi raksta uzvarētāji, un arī Latvijas seno vēsturi ir rakstījuši iekarotāji, pasniedzot mums mītus par latviešu seno cilšu dzīvošanu un apstākļiem tagadējā Latvijas teritorijā, kaut gan ir zināms, ka latviešu ciltis šeit ienāca aptuveni 4000 gadus pirms mūsu ēras. Tāpat preambulā, manuprāt, derētu atzīmēt, ka baltu ciltis šeit ar zināmu valstiskumu jau bija fiksējamas no 9. līdz 13. gadsimtam – tātad pirms vāciešu (katolu baznīcas) iebrukuma un vēl līdz pat pēdējām lielkaujām pie Durbes un Saules, kur vācieši tika sakauti. Tikai pēc tam viņiem izdevās šeit pakļaut vietējās ciltis.

DDD: Tas droši vien ir svarīgi, jo novērs jebkādu spriedelēšanu par to, ka Latvija varētu nebūt latviešu zeme.

A.G.: Ja nav ieskata latviešu tautas vēsturē, tad var rasties iespaids, ka 1940. gada 17. jūnijā pēkšņi agri no rīta šeit nokrita Padomju Latvija. Noteikti būtu jāmin skaitļi, latviešu ciltis, kas veidoja latviešu tautu, jo pārējie, kā jau minēju, ir cittautieši.

Latvieši izcīnīja un arī nodibināja savu valsti, bet tas nav atspoguļots. Diemžēl daudzi latvieši nezina savu vēsturi, tādēļ Satversmes preambulā tam visam ir jābūt. Tas nepieciešams arī tādēļ, lai tie, kuri te iebrāuc, uzzina par mūsu

valsti patiesību. Lai nevienam neienāk prātā teikt, ka latvieši te ir kaut kāda kopiena, ka te ir divas tautas, un ka tā otra arī te ir kaut ko izcīnījusi – piedalījusies Brīvības cīņās. Arī tāds mīts pastāv.

DDD: Levita izstrādātajā preambulā ir minēta nepieciešamība aizstāvēt mazākuma tiesības. Kā jums šķiet, uz ko tas būtu attiecināms? Kas tas par mazākumu, kura tiesības būtu jāaizstāv?

A.G.: Lūk, tas ir jautājums! Akadēmiķis Stradiņš mīl pieminēt, ka savā laikā Kārlis Ulmanis esot solījis, ka visiem būs labi, ka visi būs aicināti piedalīties jaunās valsts celtniecībā un pielīdzināti pilsoņiem. Jā, bet akadēmiķim gan vajadzētu saprast, ka tas attiecas uz tā laika Latvijas, nevis pēc 1940. gada radušos iedzīvotāju sastāvu. Nesaprotu, vai šis akadēmiķis ir “pārāk gudrs”, vai kaut kāda cita iemesla dēļ viņš tā domā?...

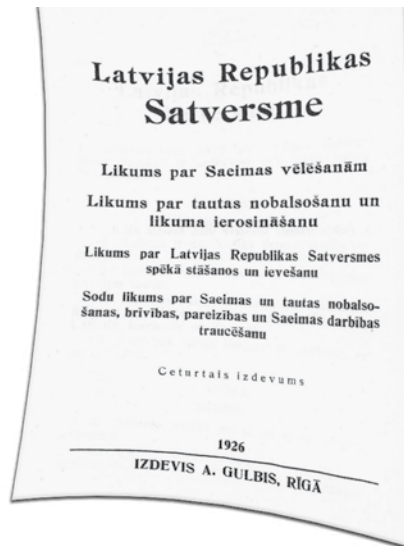
DDD: Tātad okupanti un kolonisti, pēc akadēmiķa domām, ir Latvijas tauta?

A.G.: Es patiešām neko vairs nesaprotu...

BEZ DEKOLONIZĀCIJAS IZMAIŅAS SATVERSMĒ NAV LEĢITĪMAS!

Artūrs Grīslītis: Levita piedāvātajā Satversmes preambulas variantā nav ierakstīts, ka Latvija, tāpat kā visas Eiropas valstis, ir nacionāla valsts. Manuprāt, vienā no preambulas sākumpunktiem vajadzētu ierakstīt, ka Latvijas Republika ir nacionāla, nedalāma latviešu valsts. Tāpat jāieraksta, ka suverēnā vara Latvijā pieder latviešu tautai, un valsts valoda ir latviešu. Īsi, kodolīgi, kā tas ir, piemēram, franču vai vācu konstitūcijās, lai nebūtu iespējamas nekādas manipulācijas, kā mēs to nesen piedzīvojām ar mēģinājumiem noteikt, ka krievu valoda ir otrā valsts valoda Latvijā. Jāraksta tik lakoniski un nepārprotami, lai no teiktā nav iespējams izgudrot ko citu.

Manuprāt, jebkādi centieni tagad mainīt, papildināt Satversmi ir nelegitīmi jau no to pieņemšanas brīža, jo nav atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvijas Republika, likvidējot okupācijas sekas. Ja tomēr grib rakstīt jaunu Satversmes preambulu, tad ir jāfiksē, ka Latvijas valsti nodibināja latviešu tautas izvirzītie pārstāvji, kas tajā laikā bija, un ka 1940. gada 17. jūnijā atkārtotas okupācijas rezul-

tātā Latvija zaudēja savu neatkarību. Preambulā jāieraksta, ka okupācija izmainīja Latvijas iedzīvotāju etnisko sastāvu, masveidā iepludinot kolonistus un realizējot genocīdu pret latviešu tautu.

Levita piedāvātajā preambulas variantā ierakstīts, ka ir atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvijas Republika, to neatļaidīgi mēģina iestāstīt arī visādi “eksperti”, “akadēmiķi” un citi “speciālisti”. Arī akadēmiķis Stradiņš, vispirms pasakot, ka ir patriots, bez mazākajām šaubām apgalvo, ka ir atjaunota 18. novembra Latvijas valsts. Bet mēs taču zinām, ka nav atjaunota, jo pašreizējais režīms nedarbojas pēc 1922. gada Satversmes, un, kamēr nebūs veikta deokupācija un dekolonizācija, pašreizējā republika būs tikai LPSR mantiniece.

DDD: Tātad, lai varētu apgalvot, ka ir atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvija, pirmais darbs **atjaunotās** Latvijas valdībai būtu okupācijas seku likvidēšana. Ir jāatjauno tāds pilsoņu sastāvs, kāds tas bija pirms 1940. gada 17. jūnija, un neatkarīgi no tā, kāds Satversmes variants ir spēkā.

A.G.: Pilnībā piekritu, bet šis būtiskais aspekts netiek pieminēts – melu ķēde pagarinās.

DDD: Tātad jūsu būtiskākās pretenzijas pret šo preambulu ir tas, ka netiek izskaidrots, kas ir Latvijas tauta?

A.G.: Jā, netiek izskaidrots, kā veidojusies vārdu savienojums “Latvijas tauta”, kas ir šī valsts. Netiek minēts, ka latvieši izcīnīja un nodibināja savu neatkarīgo, nacionālo valsti. Tas taču noteikti ir jāuzsver!

DDD: Jūsuprāt, kas būtu labāk – atstāt Satversmi tādu, kāda tā ir pašlaik, vai tomēr pieņemt šo preambulas variantu?

A.G.: Es domāju, ka ir jāatstāj Satversme tāda, kāda tā ir pašlaik – ir jāizvēlas mazākais ļaunums. Līdz preambulas apstiprināšanas brīdim Saeimas kabinetos tā var pārvērsties un pat apdraudēt latviešu tautas intereses. Satversmē nedrīkst būt brīvi interpretējami jēdzieni, kurus latviešu tautas ienaidnieki var izmantot, lai attaisnotu savu noziedzīgo rīcību.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

VĒSTULE

BEZ SAPRĀTĪGAS TAGADNES NAV NĀKOTNES

Jānis Rolavs

Anglijā

Okupācijas muzejam esot 20. gadskārta – tā rakstīja “Laiks” (Nr.25), labi atspoguļojot Latvijas briesmīgi bēdīgo pagātņi. Tagad pastāvot doma zīlēt arī nākotni. Tomēr, kā to var izdarīt, ja neanalizē tagadni (ar nākotnes acīm) – tagadni, kad latvieši paliek arvien mazāk un nākotnē var noslīkt sveštautu plūdus?

Kā var vainot tikai padomju laika vadi-bu, kas ļāva Latvijā ievest tūkstošiem padomju pilsoņu Latvijas pārkrievošanai, ja vēl arvien tagadējās valdības dara to pašu – pārdod savu zemi un savus īpašumus sveštautiešiem visā pasaulē?

Turklāt neviena valdība nav novērsusi okupācijas sekas, kā to paredz 1949. gada Ženēvas Konvencija un 1996. gada Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju. Tiesību normas noteic: Latvija ir bijusi okupēta un ir jāveic deokupācija.

Vai Latvija paredz savu nākotni bez latviešiem? Kādēļ neviena no Saeimā iekļuvušajām partijām neiestājas par deokupāciju? Nepatīkami, ka “Visu Latvijai!-TB/

LNNK” jeb “NA” kapitulēja “Vienotībai”, atbalstot 2014. gada budžetu ar īpašumu izpārdošanu laikā, kad pati “Vienotība” nemaz tik vienota neizskatās. Tajā “sabāzta” arī citu partiju atliekas, kā, piemēram, Štokenbergs. Viņš savulaik aizliedza ņemt koalīcijā “VL-TB/LNNK”, jo “tas būtu apkaunojums Latvijai, ja valdībā būtu ultranacionālisti un neofašisti”. Savukārt “Vienotības” ministrs Artis Pabriks bija viens no pirmajiem, kas sauca, ka jāiet kopā ar “SC”. Der atminēties, ka viņš arī iestājās par Abrenes bezierunu atdošanu Krievijai – tāpat kā Vaira Vīķe-Freiberga un Kalvītis.

Laikam jau “VL-TB/LNNK” vēlas ilgāk palikt pie Saeimas siles, tāpēc arī tika iekārdināta ar budžeta papildinājumu no pārdotajiem īpašumiem un zemes. Viss notiekošais liecina, ka Saeimas partijas vēl aizvien nespēj saprast, ka Latvijā ir kolonistu paliekas, kuras ir jāizraida, taču tā vietā sveštautiešu skaits tiek vēl pavairots, veicinot jaunu ieplūšanu, lai it kā uzlabotu Latvijas ekonomiku...

Tikmēr, iztirgojot Latvijas zemi, samazinās tās teritorija!

**LNF bankas konts
ziedojumiem laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

IR JĀCEĻ TIESU MORĀLES LĪMENIS

Saruna ar zvērinātu advokātu **Saulvedi Vārpiņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI TIESĀS VALDA LOTERIJAS PRINCIPS?

Saulvedis Vārpiņš: Diemžēl sliktā finansējuma dēļ labākie izmeklētāji aiziet uz privātajām struktūrām. Ja valsts var pateikt, ka tā nav spējīga izmeklēt, piemēram, kibernetizējumus, kas kļūst aizvien bīstamāki, tad kaut kas nav kārtībā ar valsti.

stājot spēkā pārsūdzēto tiesas spriedumu. Formāli it kā pareizi, bet tiesas uzdevums ir tiesāt **taisnīgi**.

Es nevaru būt pārliecināts par to, ka arī Miglas lietā (par to lasiet iepriekšējā “DDD” numurā – *red. piez.*) kasācijas instance ņems vērā tai iesniegtos argumentus, ka izmeklēšana ir notikusi pavirši un tiesa nav ņēmusi vērā ne to, ne arī citus apstākļus. Iespējams, ka atkal vienīgā izeja būs sūdzība Eiropas tiesā.

DDD: *Bet tas ir ļoti laiktelpīgs process. Kā tad ir ar tiesībām uz taisnīgu tiesu samērīgā termiņā?*

PADOMJU TRADĪCIJAS IR SAGLABĀJUŠĀS

DDD: *Varbūt vaina ir likumā?*

Saulvedis Vārpiņš: Pēc būtības Krimināllikums, Kriminālprocesa likums ir ļoti normāls, pat progresīvs, bet problēma, ka tas netiek ievērots un visu laiku tiek grozīts. Nepārtrauktie grozījumi procesā ir saistīti ar to, ka likums tiek pieskaņots faktiskajai situācijai. Bieži nākas dzirdēt, ka tas tiek darīts tādēļ, ka neesot līdzekļu, izmeklētāji netiek galā utt. Līdzekļu un spēju trūkums nedrīkst būt par pamatu likuma grozīšanai.

DDD: *Gandrīz vienmēr, kad runa ir par policijas, tiesu nespēju pietiekami īsā laikā atrisināt un iztiesāt lietu, izskan attaisnošanās, ka trūkst cilvēku. Cilvēku trūkums varētu izskaidrot garos lietu izska-*

IZMEKLĒTĀJI IR JĀAUDZINA

DDD: *Laikraksta “DDD” veidotāju pieredze liecina, ka tiesāšanās ievēlās, jo pirmstiesas izmeklēšana ir ļoti pavirša. Piemēram, ja Drošības policija vai vēlāk prokuratūra būtu uzklusējusi Aivara Gardas un Līgas Muzikantes izteiktos lūgumus veikt papildus ekspertīzes, nebūtu vajadzīgi četri gadi, lai pierādītu, ka laikraksta “DDD” nekuriņa nacionālo naudu. DP un prokuratūras apzinātās lūguma noraidīšanas rezultātā tika tērēts tik dārgais tiesas laiks; par to, kādu morālu kaitējumu tas nodarīja nepatiesi apsūdzētajiem, nemaz nerunāšu.*

Saulvedis Vārpiņš: Jums ir taisnība, tiesas procesi kavējas arī tāpēc, ka izmeklēšanā neizdara to, ko vajadzētu izdarīt: nepratina visus lieciniekus, netaisa visas eksper-

“Lai gan no padomju laika sistēmas esam atteikušies, daudzi lietu izmeklēšanas un iztiesāšanas principi ir saglabājušies vēl no tiem laikiem.”

tišanas termiņus, bet kas liedz strādāt kvalitatīvi?

S.V.: Kvalitāte nav un nedrīkst būt saistīta ar termiņiem. Domāju, ir jāpaskatās ārvalstu pieredze un prakse. Lai gan no padomju laika sistēmas esam atteikušies, daudzi lietu izmeklēšanas un iztiesāšanas principi ir saglabājušies vēl no tiem laikiem.

Atšķirībā no Latvijā esošās prakses daudzās ārvalstīs pašai **apsūdzībai** ir jānodrošina, lai tiesā ierodas visi apsūdzības liecinieki. Manuprāt, arī policijai un prokuratūrai ir jānodrošina – ja viņi kaut kur ir savākuši kādus lieciniekus, uz kuru teikto atsaucas lietā, tad lai arī nodrošina, ka liecinieki nāk uz tiesu. Tiesai nav tādu resursu, lai sameklētu apsūdzības lieciniekus. Tiesai būtu tikai jāuzklausa abu pušu liecinieki un tad jāizšķir, kas ir kas. Šobrīd liecinieku sameklēšana un izsaukšana uz tiesas sēdi ir pārliekta uz tiesas pleciem. Lietas iztiesāšana, protams, ievēlās, jo vairums nedzīvo tur, kur ir deklarēties. Tas, ka nevar atrast lieciniekus, visu sarežģī, un dažbrīd rodas aizdomas, ka viņus tā arī nekad neatradīs.

Piemēram, ir bijušas lietas, kur KNAB-s kādu no lieciniekiem ir pratinājis nevis darba kabinetā, bet automašīnā... Kur viņi šo liecinieku dabūja – vai uz ielas noķēra un pēc tam palaida, lai iet uz visām četrām debess pusēm?

tīzes, kaut gan advokāts ir lūdzis, lai nopratina to un to liecinieku vai lai izdara tādu un tādu ekspertīzi.

Nevelēšanās noskaidrot patiesību vērojama arī Osvalda Miglas lietā. Ir redzams, ka cilvēks rīkojies neadekvāti, sev neraksturīgi, taču viņa psiholoģiskā-psihiatriskā izpēte veikta pavirši un formāli. Tas, ko nav izdarījusi izmeklēšana, tiek pārliekts uz tiesas pleciem, lai gan tas nav tiesas pienākums. Tiesas vaina ir tā, ka viņi nereaģē un pieņem nekvalitatīvi, pavirši izmeklētas lietas. Ja izmeklēšanā nav izdarīts viss vajadzīgais, ja pierādījumu apjoms ir šaubīgs, tiesnešiem vainīgo vajadzētu attaisnot, tādā veidā mācot izmeklētājus darīt savu darbu rūpīgi un atbilstoši likumam.

DDD: *Kā jau saka – zivs pūst no galvas. Runājot par tiesas sistēmu, Dzīvās Ētikas Mācībā ir pateikts ļoti skaidri, ka pēc tiesnešiem var spriest par sabiedrības morāles līmeni. Protams, absurda krimināllietā pret laikraksta “DDD” veidotājiem palaiemjās ar tiesnešiem, kuri acīmredzot bija noteikuši mērķi – nevis tikai formāli izlasīt lietu, bet noskaidrot patiesību, uzklusēt lieciniekus, dzirdēt apsūdzēto argumentus un izdarīt attiecīgus secinājumus, ko neizdarīja ne Drošības policija, ne prokuratūra.*

Turpinājums 6. lpp.

PAMUDINĀSIM OKUPANTUS AIZVĀKTIES!

“DDD” jau daudzkārt ir rakstījis par Krievijas repatriācijas programmu jeb t.s. Putina aicinājumu saviem tautiešiem atgriezties etniskajā dzimtenē, kas dod latviešiem iespēju atbrīvoties no okupantiem un kolonistiem. Tomēr, lai šis krievvalodīgais pūlis apjēgtu savu pienākumu aizvākties no Latvijas, mums, latviešiem, viņus ir jāpamudina.

Piedāvājam mūsu lasītājiem fragmentus no sarunas ar Krievijas Federācijas Valsts domes frakcijas “Vienotā Krievija” vadītāja pirmo vietnieku Otaru Aršbu, kurš partijā ir atbildīgs par repatriācijas jautājumu risināšanu. Viņš ir arī spēcīgu veteranu, eksperts jautājumos par valsts drošību, konfliktu noregulēšanu un savu tautiešu jeb repatriantu integrēšanu Krievijas sabiedrībā. Intervija ir tulkota no Krievijas un Baltkrievijas Savienotās valsts Pastāvīgās komitejas oficiālās mājas lapas publikācijas.

“Vienotās Krievijas” amatpersona: Katra tautieša atgriešanās Dzimtenē – tas ir notikums

Vadims Lapunovs

www.postkomsg.com

Bija laiks, kad Krievija, arī PSRS, savus pilsoņus izkaisīja kā akmeņus. Trīs emigrācijas viļņi aiz Dzimtenes robežām aiznesa miljoniem līdzpilsoņu. Tragiskā Padomju Savienības sabrukšana aiz valsts robežām atstāja vēl daudzus miljonus tautiešu – šoreiz nevis viņi aizbrauca uz ārzemēm, bet ārzemes atnāca pie viņiem.

rākus gadus. Pēdējā laikā tā ir piedzīvojusi izmaiņas. Kādi jauninājumi ir ieviesti?

Otars Aršba: Jā, šī programma darbojas jau nedaudz gadu – startu tai deva Krievijas Prezidenta 2006. gada 22. jūnija Pavēle. Un tiešām, pagājušajā gadā tajā tika ieviestas būtiskas korekcijas. Pirmkārt, tā kļuva beztermiņa. Otrais moments arī ir

Šodien, paldies Dievam, sākas citādi laiki – laiks savākt akmeņus, savākt un nostiprināt Krievijas mieru. Un viens no soļiem šajā ilgajā un ļoti grūtajā ceļā kļuva [Krievijas] Valsts palīdzības sniegšanas programma aiz robežām dzīvojošiem tautiešiem brīvprātīgai pārcelšanai uz Krievijas Federāciju.

Par to, kā šī programma tiek realizēta, cik tā ir efektīva, kādas tai ir perspektīvas, mēs debatējam ar O. Aršbu – Krievijas Federācijas Valsts domes frakcijas “Vienotā Krievija” vadītāja pirmo vietnieku, Valsts domes likumdošanas komisijas locekli, Viskrievijas politiskās partijas “Vienotā Krievija” ģenerālās padomes prezidija izveidotās komisijas priekšsēdētāju jautājumos, kas saistīti ar tautiešiem ārzemēs.

Žurnālists: Valsts palīdzības sniegšanas programma tautiešu brīvprātīgai pārcelšanai uz Krievijas Federāciju darbojas jau vai-

ļoti svarīgs. Agrāk Krievijā bija iedalītas trīs kategoriju teritorijas noņemšanai. Tagad ar KF rīkojumu ir izceltas teritorijas prioritārai tautiešu ieceļošanai. Uzskaitījumā ir iekļauti 10 stratēģiski svarīgi Krievijas subjekti – Burjatijas republika, Aizbaikāla, Kamčatkas, Piejūras, Habarovskas novadi, Amūras, Irkutskas, Magadanas, Sahalīnas apgabali un Ebreju autonomais apgabals.

Paredzēti arī stimulējoši pasākumi pārcelšanai tieši uz šiem rajoniem. Pārcelšanai uz šejieni tautiešiem ir tikusi divkārtīgi paaugstināta pārcelšanās naudas summa – 240 000 rubļu (aptuveni 3750 lati – *red. piez.*) 120 000 rubļu (aptuveni 1875 lati – *red. piez.*) vietā, kas agrāk tika maksāti pārcelotājiem uz Tālo Austrumu un Aizbaikāla rajoniem, papildus vēl 120 000 rubļu tiek maksāts katram pārcelotāja ģimenes loceklim.

Turpinājums 8. lpp.

IR JĀCEĻ TIESU MORĀLES LĪMENIS

Turpinājums no 5. lpp.

DDD: *Diemžēl esam sakārušies arī ar tiesu negodīgumu, pat idiotismu. Vēl pavisam nesen tiesa attaisnoja kādreizējo "Čas" žur-*

domāšanu. Ir lieliski tiesas spriedumi. Taču diemžēl palaikam ir tādas darvas karotes, kas sabojā visu. Joprojām tiesu sistēma nav

ir ieinteresēti sakārtot tiesu sistēmu? Valdošā koalīcija ir sevi nosaukusi par tiesiskuma koalīciju. Vai jūs to jūtat?

Saulvedis Vārpiņš:

Pirms vēlēšanām visi taisās svētāki par svētajiem – viss ir, trūkst vien tas riņķītis virs galvas... Man grūti pateikt, pēc kādām pazīmēm valdošā koalīcija ir nonākusi pie secinājuma, kā tā ir tieši tiesiskuma koalīcija, jo, manuprāt, tā ir tikai un vienīgi koalīcija, kas cīnās par savu izdzīvošanu.

Ši ir tā lielākā problēma – jebkura politiskā partijā šobrīd domā tikai par to, kā pēc iespējas ilgāk saglabāt varu vai to beidzot iegūt. Politikiem nav tālejošu mērķu, valstī vispār nav nākotnes vīzijas, ko un cik ilgā laikā mēs gribam sasniegt. Faktiski jebkurš politiskais spēks domā par savu izdzīvošanu šodien, rīt, kā sevi noturēt līdz nākamajām vēlēšanām, lai tajās uzvarētu. Ja runājam, piemēram, par budžetu, tad tiek domāts tikai par to, kā panākt budžeta apstiprinājumu. Par to, kā pēc tam tas pildīsies, ko valsts no tā iegūs, – par to nedomā. Mērķis ir izdarīt konkrēto darbu, bet ne tālejoši vērtēt, kāda būs valsts attīstība, lai mēs virzītos uz priekšu. Šī viendienītes tipa domāšana atstāj iespaidu arī uz tiesu sistēmu.

DDD: *Nav valstisku ideju...*

S.V.: Jā, šī valsts ideja izpaliek.

DDD: 1996. gadā Saeima pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju. Šajā tiesību aktā, ko tiesa

atzinusi par konstitucionālu dokumentu, skaidri pateikts – Latvijā bija okupācija, kuras sekas ir obligāti jālikvidē.

S.V.: Te ir jārūnā par izpildi. To pašu var pārnest uz jebkuru citu likumu. Ir daudz labu likumu, bet vai tos vienmēr izpilda? Valsts atļaujas nepildīt likumu, bet no pilsoņiem tiek prasīts visu ievērot punkts punktā – nedod Dievs, ja nokavēsi, piemēram, stundu. Tā ir sistēmiska problēma, ka valsts var darīt, kā grib, skaidrojot noteikumus uz vienu vai otru pusi.

DDD: *Diemžēl valsts vadītāji un arī lielākā daļa sabiedrības domā tikai par savu personīgo labumu. Jūsaprāt, ja tiesnešiem vairāk maksātu, vai viņi taisnīgāk pieņemtu lēmumus?*

S.V.: Nē, tas nav atkarīgs no samaksas. Cilvēka domāšana ir tāda, ka viņam vienmēr būs par maz – viņš ļoti ātri pierod pie tā, kas viņam ir, tādēļ viņam vajag aizvien vairāk un vairāk.

Mums pietrūkst patriotiskās audzināšanas – sava zeme ir jāmil gan krieviem, gan latviešiem, visiem, kuri šeit dzīvo, labprātīgi vai citādi, šī zeme ir jāmil. Un šādi arī veidotos attiecības, attieksme pret to, ko darā.

DDD: *Jāmil ir ne tikai zeme...*

S.V.: Arī valsts. Bet tas ir atkarīgs no cilvēka intelekta un izglītības.

DDD: *Galvenais, ir jāmil ir latviešu tauta, kas šo valsti ir nodibinājusi. 2011. gada 16. martā pie Brīvības pieminekļa jauna krievu sieviete iesplāva vecajai latviešu māmuļai sejā. Jūs toreiz aicinājāt neatstāt šo gadījumu bez ievēšanas. Diemžēl viss tā arī noklusa.*

S.V.: Neatceros vairs, kā toreiz atrisinājās situācija. Faktiski jebkurai personai ir tiesības vērsties ar iesniegumu tiesībsargājošajās institūcijās, bet problēma ir ar tālāku izsekošanu procesam. Vairumā gadījumu varī saņemt vispārīgu atbildi, ka, vai nu iesniegums pieņemts, vai nē, bet, ja kāds process notiek, ja neesi procesa dalībnieks, neko vairāk noskaidrot nevari un arī pašu procesu ietekmēt nevari.

DDD: *Kad strādāju Saeimas Ārlietu komisijā, kāds Izraēlas advokāts piedāvāja savus pakalpojumus, lai represētie latvieši varētu piedzīt no Krievijas kompensācijas par Staļina represijām. Kādēļ latviešu advokāti nepiedāvā uzsākt šādas lietas?*

S.V.: Tas ir starpvalstu attiecību jautājums – tam ir vajadzīgs valsts atbalsts, jābūt valsts politiskajai gribai, lai kaut ko tādu darītu. Bez politiskās gribas tas nav darāms.

DDD: *Kas varētu radīt to politisko gribu? Manuprāt, valdības visatļautības cēlonis ir meklējams nesodāmības sajūtā, bet*

sodīt varas vīrus un sievas var tikai tauta.

S.V.: Sodīt var tauta, kurai ir pašcieņa un pašapziņa, kura ir pietiekoši aktīva, savā ziņā pat arī nedaudz agresīva. Latvijā tādi cilvēki nedzīvo. Diemžēl Latvijā nav cilvēki, kas būtu gatavi iet demonstrācijās kā, piemēram, Grieķijā vai kur citur. Ja runājam kaut vai par ekonomiskajiem jautājumiem, es nezinu, kur ir tā robeža, kādi vēl nodokļi ir jāuzliek, lai cilvēki beigtu savstarpēji kašķēties, apvienotos un nostātos pret valdību.

Diemžēl pat tiesāšanās ceļā grūti kaut ko mainīt uz labo pusi. Ir ārkārtīgi daudz lietu, kur, tēlaini izsakoties, nākas sisties kā pret sienu. Ik pa laikam rodas sajūta, ka ir pasūtījumu lietas, kuras ir tikai tāpēc, lai risinātu kaut kādas savstarpējās ekonomiskās nesaskaņas.

DDD: *Kurš pasūta?*

S.V.: *Nezinu.* Tikai var redzēt, ka lieta iet ne tā, kā tai būtu jāiet. Ir gadījumi, kad vērsies ar iesniegumu policijā, prasi vainīgos saukt pie atbildības, bet tā vietā, lai rosinātu procesu, iesniegums tiek mētāts

no turpmākā darba pie lietas?

S.V.: Atteikties nedrīkst. Bet ir bijis tā, ka manas un klienta domas par to, kā jārisina lieta, atšķiras. Tad mēs šķiramies. Uzskatu, ka darbu, ko dari, ir jādara labi. Darīt tikai tāpēc, ka man maksā, – tā es nevaru.

Starp citu, kad pie manis atnāca Osvalda Miglas pārstāve un stāstīja par divainībām lietā, sapratu, ka tur tiešām ir daudz neskaidrību. Parasts slepkava mani neieinteresētu.

DDD: *Ne reizi vien esam mudinājuši savus lasītājus nesamierināties ar netaisnību, bet vērsties tiesā. Diemžēl ļoti bieži tieši tiesā nākas sastapties ar netaisnību. Ko jūs ieteiktu cilvēkiem darīt – vērsties tiesās vai atstāt visu, kā ir?*

S.V.: Cilvēkiem ir jāizvērtē, cik svarīgs ir jautājums, kādi varētu būt iespējamie risinājumi. Teorētiski tas, ko sakāt, ir pareizi – jācīnās, jāpierāda, taču ne vienmēr iespējams gūt uzvaru. Var gadīties, ka lēmums lietā var būt novēlots. Jēgas tādai cīņai nav, tāpēc klientiem ļoti bieži saku, ka ir jāizsver, no kā morā-

Man grūti pateikt, pēc kādām pazīmēm valdošā koalīcija ir nonākusi pie secinājuma, kā tā ir tieši tiesiskuma koalīcija, jo, manuprāt, tā ir tikai un vienīgi koalīcija, kas cīnās par savu izdzīvošanu."

pa dažādām struktūrām, tad tiek veiktas kaut kādas resoriskās pārbaudes, un tam visam nav nekāda rezultāta. Turpreti ir iesniegumi, uz kuriem tiek reaģēts zibenīgi, kur viss tiek ierosināts, izmeklēts, un process iet kā ieeļļots.

JEBKURAM DARBS IR JĀDARA LABI

DDD: *Vai advokātam noteikti ir jāaizstāv ikviens, kurš lūdz palīdzību, vai tomēr viņš var atteikties kādu aizstāvēt?*

Saulvedis Vārpiņš: Advokāts var izvēlēties savus klientus. Pirmkārt, nevar strādāt ar lietu sfērā, kuru advokāts nepazīna. Otrkārt, nevar strādāt, ja nav pārliecības par to, ko dari.

DDD: *Vai advokāts spēj atšķirt, kad klients melo un kad saka taisnību?*

S.V.: Vairumā gadījumu advokāts darbojas pēc tā, kas ir savākts krimināllietā. Tomēr dzīves pieredze rāda, ka sastāstīt var sazin ko, un advokātam vajadzētu just, kur kaut kas nav, kā vajag.

DDD: *Vai jums ir bijuši gadījumi, kad ir lieta, kurā esat advokāts, bet saprotat, ka nevarat vairs turpināt aizstāvību, un atsakāties*

lais gandarījums būs lielāks: vai no tā, ka iesi tiesāties, dzīvosi visam līdzī, izliksi savus līdzekļus un pēc pieciem gadiem pierādīsi un sasniegsi savu, vai aizmirsīsi un dzīvosi tālāk? Tas katram pašam jāizlemj. Advokāts jau nevar neviena vietā pieņemt lēmumu, advokāts pasaka: ja iesi to ceļu, būs tas un tas, ja iesi šo ceļu, būs tas un tas. Tas arī ir tas, kas advokātam faktiski ir jādara. Viņš nedrīkst pārliecināt, ko darīt, bet parādīt ceļus, izvēli atstājot klienta ziņā.

DDD: *Vai, jūsaprāt, tiesneši paši raksta spriedumus?*

S.V.: Man ir bijušas divas lietas, kur tiesneši paši spriedumus visticamāk nerakstīja. Tās bija lietas, kur izskatījās, ka tiesneši vai viņu darbinieki vienkārši ir pārkopējuši iepriekšējos spriedumus, pat atstājot iepriekš pieļautās drukas kļūdas.

Pret tiesu, kā saka, ir jāizturas ar cieņu. Diemžēl reizēm rodas jautājums, par ko lai ciena? Mazpazām tiesas mainās uz labo pusi, bet pārmaiņas joprojām ir pārāk lēnas. Es cīnu tos tiesnešus, kas ciena likumu.

DDD: *Paldies par sarunu!*

Intervēja Liene Apine

Diemžēl pat tiesāšanās ceļā grūti kaut ko mainīt uz labo pusi. Ir ārkārtīgi daudz lietu, kur, tēlaini izsakoties, nākas sisties kā pret sienu."

nālistu Kameņevu, kurš laikrakstā apgalvoja, ka Aivars Garda ir neonacists. Tiesneši laikam nezina, ka nacisms ir starptautisks noziegums ar noteiktām pazīmēm. Manuprāt, daļa tiesnešu nevar lepoties ar augstu intelekta un morāles līmeni, ja spēj pieņemt tik absurds lēmumus.

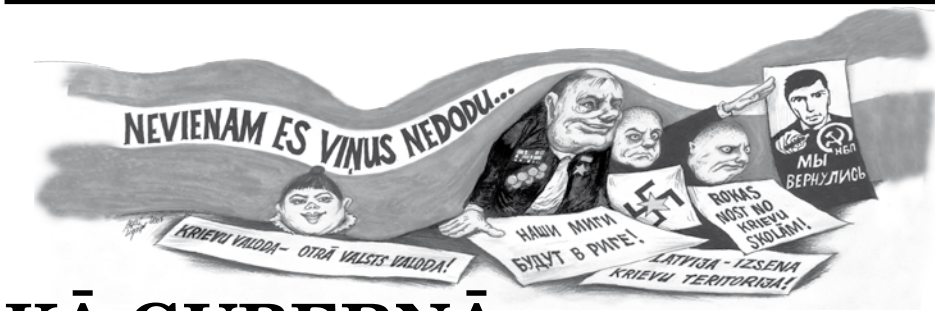
Saulvedis Vārpiņš: Tiesu sistēma ir jāsakārto. Lai gan jāteic, ka mums nav tā sliktākā situācija – ir valstis, kur ir vēl sliktāk. Tas, protams, nav attaisnojums mūsu tiesu sistēmas nespējai spriest taisnīgu tiesu.

Manuprāt, pie mums kopumā cilvēku apziņas līmeni vajadzētu celt. Latvijā pēc sava intelekta ir ļoti potenciāla, un arī tiesu sistēmā notiek attīrīšanās – nāk labi tiesneši ar jaunu

pietiekoši efektīva, taisnīgā tiesa ir tikai lozungs, jo rezultāta sasniegšana pēc 10 vai vairāk gadiem nav taisnīgas efektīvas tiesas mēraukla. Arī attīrīšanās un kvalifikācijas augšanas process notiek pārāk lēni, jo citādi grūti izskaidrot plašo Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumos pausto atziņu ignoranci. Šie apstākļi kopumā veido ne visai glaimojošu ieskatu par tiesu visā sabiedrībā, un man žēl, ka tādēļ cieš arī tiešām godprātīgi tiesneši.

TIESISKUMS IR TIKAI BIRKA

DDD: *Vai, jūsaprāt, valsts vadītāji, atbildīgās amatpersonas un ierēdņi*

KĀ GUBERNĀ

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Pagājuši nu jau 22 gadi, kopš Latvija atguva valstiskumu, bet pārkrievošanās turpinās. Demogrāfiskais stāvoklis valstī ir dramatisks. Pamattautas īpatsvars Latvijā joprojām nepārsniedz 61 procentu (pēc oficiāliem datiem, taču reāli latviešu īpatsvars varētu būt krietni mazāks). Var teikt, joprojām dzīvojam kā gubernā.

Pēdējo 75 gadu laikā latviešu skaits valstī ir krities par 16 procentiem, bet krievu daudzums ir palielinājies 2,6 reizes.

Krievvalodīgie pārsvaru ir guvuši tādās lielpilsētās kā Rīga, Daugavpils, Rēzekne u.c., kā arī Olaines, Salaspils, Krāslavas, Daugavpils un Zilupes novados. Līdz ar to izrādās, ka 29 procenti no mūsu tautiešiem īstenībā ir iekļuvuši minoritātes statusā, jo dzīvo nelatviskā vidē, kaut arī savā zemē.

Gandrīz visās pasaules zemēs pamattauta parasti asimilē migrantus, bet pie mums viss notiek aēgārnī.

Rīgā vairāk nekā 8 tūkstoši latviešu māc runāt tikai krieviski un nemāk lat-

viešu valodu. Daugavpilī tādu ir gandrīz 2 tūkstoši. Valsts valodu ikdienā nelieto 21 procents latviešu Dagdas, 19 procenti Krāslavas, 18 procenti Zilupes novadu iedzīvotāju.

Vai šādas nejēdzības satrauc mūs varnešus? Izrādās, nē! Viņi joprojām par krieviem un pārkrievojamiem gādā vairāk nekā par latviešiem. Ar varnešu atļauju šā laikā 5406 Krievijas krieviem ir izsniegtas uzturēšanās atļaujas un nodoti īpašumi Latvijā.

Eiropā Latvija ir kā "baltais zvirbulis" attieksmē pret demogrāfisko jomu. Vidējais cittauteišu īpatsvars Eiropas Savienības zemēs nepārsniedz 8 procentus, bet Latvijā tas ir vismaz 40 procenti. Tas nozīmē, ka pie mums ir ārkārtīga labvēlīga augsne etniskajiem konfliktiem.

Šo apdraudējumu var novērst tikai deokupācija!

P. S. Rakstā izmantoti oficiālās statistikas dati.

V.Ļ.

KĀDĒL 4. MAIJA REŽĪMS SARGĀ LATVIJAS BENDES?

Lotārs Stūre

VDK represētais latvietis

Dzīvē notiek arī neticamas lietas. Taisnības meklēšana dažreiz nedod rezultātus. Tas ir tikpat bezcerīgi, it kā es ar galvu gribētu sasist biezu sienu un tikt tai cauri...

Tas viss notiek Latvijā, it kā brīvā valstī, kur nacionālajām vērtībām, kā latviešu tauta, valsts valoda, dzimtenes mīlestība un patriotisms, vajadzētu būt prioritātei. Nebūtu arī jāaizmirst bijušās okupācijas ļaunuma sekas.

Vai tagadējā Latvijā ir noteiktas īstas prioritātes? Vai arī tieši pretēji, tiek privilēģētas Latvijas bendes – VDK, bijušie komunisti, padomju tauta (okupācijā nelikumīgi iesūtītie latvju tautas parkrievošanai)?

Vairāk nekā 20 gadus es nekādi nevaru piekļūt manai un sievas lietai, kuras ierosināja VDK, nevaru atmāskot spiegos, kas okupācijas laikā mūs spiegoja, kā arī pānākt čekas maisu atvēršanu. Tādēļ izmantoju svētku laiku, lai uzrunātu amatpersonas, kam ir vara un kam būtu jāaizstāv taisnīgums.

Lotārs Stūre ar ģimeni – sievu Sofiju un meitu Vēsmu.

Atklāta vēstule Latvijas Republikas ģenerālprokuroram

Esmu invalīds un uz Latviju aizlidot nevaru. Dzīvoju ASV, jo okupācijas režīms 1986. gadā man ar sievu pašiem pirmajiem desmit dienu laikā lika atstāt okupēto Latviju. Esmu politiski represēts nacionālais disidents, kurš tika tiesāts Augstākajā tiesā 1981. gadā pēc LPSR Kriminālkodeksa 183.1. Visu mūžu esmu pretojies okupācijas režīmam un cīnījies par 18. novembra Latviju.

1962. gadā jūnijā, būdams vēl nepilngadīgs,

es izgatavoju un izplatīju proklamācijas Zlēku ciemā Ventspils rajonā. Nekad neesmu baidījies aizstāvēt 1918. gada Latvijas brīvvalsti! Esmu ticis bieži pratināts VDK par saviem izteikumiem un rakstīto vēstulēs. Vienreiz piecu vai sešu VDK vīru kompānijā pratināšanas laikā pret mani tika likta lietā pat hipnoze.

Daudzus gadus mēs ar sievu centāmies atteikties no PSRS vergu pilsonības, rakstot gan Kremlim, gan

LPSR AP, tiekoties ar Iekšlietu ministrijas vadību un OVIR. Divreiz sūtījām pilsonības atteikumu latviešu valodā kopā ar mūsu pašiem pat Brežņevam. Iesniegumā prasījām, lai izbeidz diskriminēt latviešu valodu Latvijā, un norādījām, ka latviešiem Latvijā nav nekādu tiesību, kā arī to, ka okupācijas vara represē mūsu ģimeni, pārkāpjot daudzus Konstitūcijas pantus.

Mūsu ciņa tika atspoguļota Radio Brīvā Eiropa, Radio Brīvība un trimdā.

Mans pirmais lūgums ir palīdzēt man iegūt likumīgu Nacionālās pretošanās dalībnieka statusu.

Lūdzu, iepazīstieties ar daudzām manām VDK personīgām lietām (man, cietušajam, TSDC liedz piekļuvi!) – tur visam iepriekš rakstītam ir jābūt atspoguļotam daudz, daudz vairāk! Interesanti, kāpēc Totalitārisma seku dokumentēšanas centrs (TSDC) man kategoriski liedz iepazīties ar manām VDK lietām un atsaaka atmāskot VDK stukačus, kas desmitiem gadu izspiegoja manu ģimeni? Kā nīrgāšanos un izsmieklus TSDC man parādīja vienīgi dažas nenozīmīgas elektroniskos ziņojumus par manu pretpadomju propagandu un nacionālo stāju...

Es tiku tiesāts par to, ka prasīju anulēt Ribentropa-Molotova slepeno nolīgumu, kas paredz Latvijas okupāciju. Prasīju izvest karaspēku no Baltijas un rīkot brīvas vēlēšanas, atbrīvot politieslodzītos no trakomājām un cietumiem. Tiku tiesāts par neklusēšanu, ka latviešiem nav nekādu tiesību tēvu zemē. Viss ir redzams no klāt pieliktās apsūdzības kopijas – oriģināls atrodas Valsts arhīvā.

Vai tad tas nav pietiekami, lai es dabūtu likumīgo nacionālās pretošanās dalībnieka statusu? Ja iepazīsties ar manām un sievas VDK lietām, tad atklāsies

daudz, daudz vairāk par to, ko īsumā pieminēju.

Es un sieva nepiedalījāmies vēlēšanās, demonstrācijās, sestdienas talkās, bet okupācijas monstros nūms dabūja pigu jeb nevienu kapeiku.

Daudzas reizes esmu iegriezies TSDC, un tur jūtos kā okupācijas laika VDK filiālē, nevis SAB iestādē. Nedraudzīgums, nevēlēšanās palīdzēt... Tas ir zemiski, ja cietušais, kurš visu mūžu ir cīnījies par brīvu Latviju, no iestādes, kurai vajadzētu viņam palīdzēt, saņem tikai, piedodiet, splāvienu sejā. Faktiski šī iestāde acimredzot ar varnešu gādību privilēģē un sargā VDK bendes, nevis palīdz Latvijas brīvības cīnītājiem.

Lai piekļūtu savām lietām un atmāskotu VDK, es jau 20 gadus esmu nemītiģi vērsies valsts augstākajās institūcijās, bet nekur neesmu saņēmis palīdzību. Tikai atteikumi un atkratišanās! Iznāk, ka tam, kurš ir cīnījies par Latvijas brīvību okupācijas terorā, tagad 4. maija Latvijā nav nekādu tiesību!?

Mēs tikām nīsti toreiz un tiekam nīsti tagad. Bet tiesības un privilēģijas bauda bijušie VDK darbinieki un komunisti. Tā ir naida, nevis cieņas izrādīšana politiski represētajiem Latvijas patriotiem, kuri sevi ziedoja brīvai Latvijai.

Godātais ģenerālprokurora kungs, lūdzu Jūsu atbalstu un palīdzību, lai es kā politiski represēts Latvijas brīvības cīnītājs varētu piekļūt savām un sievas VDK lietām, atmāskot neliešus VDK spiegos, kas mani nodeva.

Pieprasu virzīt VDK atmāskošanu, čekas maisu atvēršanu, kuros, lai arī tie lielā mērā ir jau izzagti, tomēr vēl atrodas arī lielas zivis!

Patiesā cieņā,

Lotārs Stūre
Svešumā, ASV

Par ko tika tiesāts latvietis Lotārs Stūre?

APSŪDZĪBAS RAKSTS

Pamatojoties uz augstāk teikto tiek apsūdzēts:

Stūre Lotārs Alberta d., dzim. 1944. g. Ventspils rajonā, PSRS pilsonis, b/p, latvietis, agrāk nesodīts, precējies, ar 7 klašu izglītību, strādā konditorejas fabrikā “Laima” par elektriķi, dzīvo Rīgā, Kuldīgas ielā 55, dz. 8,

par to, ka viņš 1980. g. oktobrī savā darba vietā konditorejas fabrikā “Laima”, kas atrodas Rīgā, Miera ielā 22, pašrocīgi izgatavoja, uzrakstot priekš ārzemēm sacerējumu ar apzināti nepatiesiem izdomājumiem, kuri diskreditē Padomu valsts un sabiedrisko iekārtu, un pēc tam šo sacerējumu uz 6 lapiņām noslēpa sešās šokolādes tāfelītēs, ieliekot katrā tāfelītē pa vienai lapiņai. 1980. gada 13. oktobrī minētās šokolādes tāfelītes ar Stūres Lotāra izgatavotiem sacerējumiem viņa sieva Stūre Stefānija nodeva Rīgas muižniecībai nosūtīšanai H.Celmaņai, kura dzīvo ASV, Ņujorkā, un Skaidrītei Jansonei, kura dzīvo Zviedrijā, Norsborgā. 1980. gada 20. oktobrī minētais sacerējums Rīgas muižniecībā tika at-rasts un izņemts.

Tā Stūre Lotārs savos izgatavotajos un ASV un Zviedrijā izplatīšanai paredzētajos rakstveida sacerējumos ierakstīja apzināti nepatiesus izdomājumus, kuri diskreditē Padomju valsts un sabiedrisko iekārtu, un proti:

- it kā vairāk nekā 10 gadus Latvijā veikalos nav latviešu ābece;
- it kā PSRS un Vācijas reihā 1939. gada draudzības līguma slepenā pielikumā pastāv punkts par Latvijas un Baltijas okupāciju;
- it kā pastāvot prasība, lai PSRS izved karaspēku no visām svešām teritorijām: Afganistānas, Baltijas, un tautām ļauj brīvi izvēlēties valsts iekārtu;
- it kā pastāvot prasība, lai PSRS atbrīvo visus politiskos ieslodzītos no cietumiem un psihiatriskām iestādēm;
- it kā pastāvot latviešu valodas diskriminācija;
- it kā PSRS nerūpējas par veciem cilvēkiem;
- it kā PSRS varas iestādes piekopj vardarbību pret viņa ģimeni;
- it kā latviešiem nav nekādu tiesību;
- it kā viņa ģimene esot nonākusi verdzības laikmētā XX gadsimta PSRS un ka Madrides konferencei esot jāpalīdz mūsu tautas taisnīgas lietas labā.

Tādējādi Stūre L., izgatavojot ASV un Zviedrijā izplatīšanai paredzētos rakstveida sacerējumus, kuri tika izņemti Rīgas muižniecībā 1980. gada 29. oktobrī un kuri diskreditē Padomju valsts un sabiedrisko iekārtu, izdarīja noziegumu, kas paredzēts Latvijas PSR KK 193¹.p.

Pamatojoties uz Latvijas PSR KPK 211.p., krimināl-lieta nosūtāma Latvijas PSR prokurora vietniekam apsūdzības raksta apstiprināšanai un nosūtīšanai pēc piekritības izskatīšanai pēc būtības Latvijas PSR Augstākai Tiesai.

Apsūdzības raksts sastādīts Rīgā, 1981. gada 3. jūnijā.

Latvijas PSR prokuratūras
sevišķi svarīgu lietu izmeklētājs,
jaunākais tieslietu padomnieks

G. Grutups

“EKONOMIKA” – KĀ KLIŅĢERA CAURUMS

A.V. Gremze

Cik bezgala mulķīga var izklausīties patērētāju sabiedrības filozofija – “visus jautājumus spēj atrisināt ekonomika”. Ekonomika nespēj atrisināt problēmas pat tiem, kas sēž uz naudas maisiem un slauc vērtību ražotājus kā kaimiņa kazu.

Liberālajā demokrātijā ekonomika tiek būvēta uz piramīdām no ziepju burbuļiem, kurus uzpūš māklēri bankās un reklāmu agentūras. Liberālās demokrātijas (L.D.) ekonomika ir ļoti līdzīga bolševiku radītajai – preces, kas patērētājiem bieži vien nebija vajadzīgas, ražoja noliktavai, bet vajadzīgo neražoja nemaz, tādējādi nauda it kā bija, bet neko jēdzīgu nopirkt nevarēja. L.D. ekonomika ir gudrāka tikai ar to, ka par nevajadzīgo precī liek samaksāt patērētājiem, izmantojot apdullinošu, primitīvu reklāmu visos iespējamos veidos – pat iespaidojot zemapziņu.

Agrākos laikos, ja strādājošais iegādājās kādu vērtīgu mantu, tā bieži kalpoja pat vairākām paaudzēm, un tādējādi radās iespēja sastrādātos līdzekļus ieguldīt gan bērnu audzināšanā un izglītošanā, gan savu vecāku nodrošināšanā, kad viņi bija zaudējuši savas darba spējas, nevis nemitīgi mantu pirkšanā. Sabiedrībā pastāvēja stabila atbildības sajūta.

Ir daudzas lietas, pie kā jāpieliek tikai nedaudz pūļu – piemēram, ēdiena pagatavošana. Tas, protams, neiet kopsolī ar ražotāju (it sevišķi lielražotāju) interesēm liberālajā demokrātijā. Viņi visādi cenšas, lai tikai pircējs

pirktu arvien vairāk – ja ne citādi, tad pievienojot pārtikas produktam kādu stimulatoru, kas rada vēlmi to ēst un ēst, līdz durvis kļūst par šaurām. Citi atkal mudīgi domā, kā panākt, lai būdīgo subjektu atdabūtu normālās miesās, līdz radītie brīnumlīdzekļi ar savām blakusparādībām nelaimīgo aizved pie ģimenes ārsta, kurš tevi nemaz tik ļoti negaida, jo rinda jau nedēļām uz priekš... Visbeidzot, kad ir sagaidīta vizīte pie ģimenes ārsta, slimais tiek nosūtīts pie kāda speciālista, kurš laiku viņa izmeklēšanai atradis tikai tad, ja pacients neizmantos savu ģimenes ārsta nosūtījumu... bet, ja viņš vēlēšies izmantot, tad lai sakož zobus un pagaida mēnešus (labākajā gadījumā!) rindā. Un tad tikai sākas! Tiek izrakstīta tāda zaļu deva, lai būtu apmierināti arī zaļu ražotāji...

Ja nebūs šie gaudenie vājinieki – kur gan grūst dažnedažādos medikamentus, kuru pašizmaksa ir simts reižu mazāka par cenu aptiekā?! Te nelīdzētu ne TV, ne Radio, ne citi informācijas līdzekļi: situāciju var glāb tikai speciālists, kurš spēj ieskaidrot, ka bez zirga devas cauri

Mums ļoti reti tiek piedāvātas vērtīgas mantas, toties papildnam var iegādāties lietas, ar kurām drīz vien piepildīt miskastes...”

netiksi, bet naudīgajiem – jo dārgākas, jo labākas!

Un tā šī piramīda strādā – līdz pat morgam. Bezatbildība? Nē, sistēma! Nevienš ķirurgs tev neķersies klāt, ja nebūsi parakstījies par sevis nodošanu skalpeļa žēlastībai. Cik šādā situācijā droši var justies ķirurgs, tik nobažījies uz galda guļošais. Kam kabata pa ceļam, tas vēl var uz ko vairāk cerēt. Bet cik? Kas vienam 1000, tas otram 10 latu, kur nu vēl pazemojošā situācija, ja tev atsaka...

Nesen informācijas līdzekļos parādījās ziņa, ka ASV katru gadu izmet mēslas 120 miljonus mobilu telefonu... Vai tad nav iespējas ražot kvalitatīvākus?! Nupat TV rādīja izgāztuves muzeju, kur savāktas vērtīgas lietas, arī klavieres – ir ļaudis, kam neko nenozīmē “Steinway” flīgelis... Varam tikai iztēloties, kā tas spētu virzīt ekonomiku – lai kāds ekonomists parēķina, cik malkas iznāk no viena koncertflīģeļa, kas savam īpašniekam ir apnicis kā baltā nāve...

Mums ļoti reti tiek piedāvātas vērtīgas mantas, toties papildnam var iegādāties lietas, ar kurām drīz vien piepildīt miskastes un ne tikai – arī mežus, upes, ezerus, pat okeānus... Par gruziem ražotāji citīgi rūpējas arī ar vienreiz lietojamo taru.

Man ļoti gribētos uzzināt, ko “augstajās skolās” ekonomistiem īsti māca? Tā vien liekas, ka par taupīšanu un saudzīgu, atbildīgu un harmonisku attieksmi tur netiek stāstīts – tikai par dzīvošanu uz parāda, šeit un tagad. Bet varbūt tur spriež par to, kur paliek caurums, kad apēd kliņģeri?

Cik man zināms, vārds “ekonomēt” tulkojumā nozīmē “taupīt”...

HOMOSEKSUĀLISMS IR PATOLOĢIJA

Ivars Prūsis

www.infoagentura.wordpress.com

Propagandējot homoseksuālistu, viņi nestāsta, ka homoseksuāli mirst vidēji par 20–30 gadiem agrāk nekā normāli cilvēki. Viņi aktīvi propagandē savu dzīvesveidu, tiecoties palielināt savu skaitu uz naivu un nezinošu pusaudžu rēķina. Viņi nestāsta par homoseksuālistu vientuļajām un nelaimīgajām vecumdienām. Vecs homoseksuālists pilnīgi nevienam nav vajadzīgs. Viņi runā par “brīvību”, bet patiesībā, pielīdzinot patoloģiju normai, liedz apmānītajiem un maldinātajiem bērniem izvēles brīvību.

Mums mēģina iestāstīt, ka “vecāki” var būt arī viendzimuma pāri... Ja cilvēkiem patīk viendzimu-

ma seksuālās attiecības, tad kādēļ gan viņiem nedot arī audzināt bērnus, jo viņi taču ir “tādi paši cilvēki”, bet bērniem šis apstāklis esot vienaldzīgs... Fakti gan liecina par ko citu.

Teksasas universitātes profesors Marks Regnerus 2010. gadā veica pētījumu, kuru rezultātā tika noskaidrots, ka 25 procentiem no bērniem, kuri ir izauguši viendzimuma “ģimenēs”, ir suicidālas tieksmes (vēlēšanās izdarīt pašnāvību – *red.piez.*). 60 procentiem no šādiem bērniem ir problēmas noteikt savu seksuālo identitāti. Visbeidzot trešdaļa viendzimuma pāru “ģimenēs” augušo bērnu tika seksuāli izmantoti no savu “vecāku” puses. Tieši tāpēc homoseksuālisti tik aktīvi un tik neatlaidīgi iestājas par viendzimuma pāru bērnu adopcijas atļaušanu, jo viņiem ir nepieciešami bērni

savu seksuālo vēlmju apmierināšanai.

50 procenti no pedofilēm ir homoseksuālisti. ASV eksistē t.s. “boyloveru” asociācija – “NAMBLA”*, kas iestājas par pedofilijas legalizāciju. ASV, līdzīgi kā citur pasaulē, homoseksuālistu īpatsvars ir aptuveni 3 procenti, bet 30 procentus no visiem noziegumiem pret bērniem ir veic tieši homoseksuālisti.

No zinātnieku pētījumiem izriet, ka veikt izmaiņas galvas smadzeņu daļā, kura atbild par seksuālo orientāciju, ir daudz vienkāršāk nekā izārstēt alkoholismu. Bet homoseksuālisti negrib ārstēties, viņi melo, ka viņu slimība ir neārstējama un ka viņi ir normāli.

Nezinātājam var šķist, ka homoseksuālistu skaits ir lielāks, nekā tas patiesībā ir, jo plašsaziņas līdzekļos un publiskās profesijās

ir liels homoseksuālistu īpatsvars. Tādēļ arī viņu ietekme ir liela. Viņi stāsta, ka viņu tiesības tiek ierobežotas, vienlaikus nepārtraukti visdažādākos veidos notiek homoseksuālistu popularizācija un propaganda.

50 procenti no AIDS slimniekiem ir homoseksuālisti. Inficēties ar AIDS no homoseksuālista ir 4500 reizes lielāka varbūtība nekā no normāla cilvēka.

Pirms pieņemt jau novecojušos apgalvojumus par to, ka tolerance pret izvirtībām ir neatņemama jaunās, progresīvās pasaules sastāvdaļa, padomājiet, vai jūs gribētu, lai jūsu bērni nonāk homoseksuālistu ietekmē? Vai jūs gribat, lai mūsu sabiedrība kļūtu tik “civilizēta” un “progresīva”, ka legalizētu pedofiliju un zoofiliju? Homoseksuālisms absolūtizē miesaskāri, padarot to

par “dzīves jēgu”. Dabā doto dzīvības turpināšanas funkciju homoseksuālisti pataisa par sevis pašapmierināšanas līdzekli, kam viņu izvirtusi fantāzija izdomā visdažādākās formas un veidus. Vai šādām “vērtībām” būtu jākļūst par mūsu sabiedrības stūrakmeni? Aizdomājieties par to, iekams vēl nav par vēlu!

Homoseksuālisms nav norma – HOMOSEKSUĀLISMS IR PATOLOĢIJA!!

* “The North American Man/Boy Love Association” (latviski: “Ziemeļ-

merikas Viriešu un zēnu mīlestības asociācija”), kuras interneta mājas lapā (www.nambla.org) tiek paskaidrots: “Šodien daudzi tūkstoši vīriešu un zēnu tiek netaisnīgi samalti disfunkcionālajā krimināltiesību sistēmā. Tas ir akli, jo šī sistēma nosoda labprātīgas, mīlošas attiecības starp jaunākiem un vecākiem cilvēkiem. NAMBLA ir politiska, pilsoņu tiesības aizstāvoša un audzinoša organizācija. Mēs sniedzam faktus un palīdzam izglītēt sabiedrību par vīriešu un zēnu mīlestības pozitīvo un svētīgo būtību.” Komentāri lieki... – *Red.piez.*

VĒSTULE

KANGARI IR TAUTAS DUBULTNELAIME

Ar krievvalodīgajiem šovinistiem viss ir skaidrs. Latviešu Latvijas iekarošana un iznīdēšana viņiem ir kā “alfa un omega”. Dzīves veids un pasaules uzskats. Viņi ir kā uz delnas. Grūtāk ir atpazīt “savējos” – latviešus, kuri pūš okupantu stabulē. Bieži vien šie “latvieši” maskejas un ir gatavi iegrist dunci mugurā citiem latviešiem, arī tiem cittautiešiem, kuri patiešām iestājas par latvisku Latviju.

Kangari, visplašākajā šīs negatīvās parādības izpausmē, ir dubultnelaime ikvienai tautā. Šā gada 23. oktobra Latvijas Radio raidījumā “Krustpunktā” viens šāds “izlida” ārā (ēterā) kā ilens iz maisa. Par idiotiem viņš apsaukāja tos 10 000, kuri parakstījās par okupantu monstra nojaukšanu Pārdaugavā. Trakākais vēl arī tas, ka tika piedraudēts ar pilsoņu karu.

Lai nu būtu vājš mierinājums, ka šādi tumsas kalpi (tiešām idioti bez pēdīnām!) ir bijuši visos laikos. Acīmredzot šim šovinistu pakalpiņam ir ko zaudēt – ir sasmērējies pret latviešu Latviju un uztraucies, ka viņa “dārgums” var tikt novākts no svētās Latves zemes vaiga.

Jā, biedri idiot, ko sēsi, to plausi!

Jūlijs Trops

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsaucē uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”,*
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

PAMUDINĀSIM OKUPANTUS AIZVĀKTIES!

Turpinājums no 5. lpp.

Otars Aršba: Pēc oficiāliem datiem no brīvprātīgās pārceļošanas programmas izsludināšanas sākuma Krievijā ir ieradusies ap 140,6 tūkstošiem pārceļotāju. No 2014. gada Reģionālās attīstības ministrija plāno pieņemt ne mazāk par 50 tūkstošiem tautiešu katru gadu.

Tas ir daudz vai maz? Laikam ne visai daudz, ja

nevis atpūsties un nevis kā tūrists, tad dzīvo un strādā!

Turklāt pārceļšanās summa ir tikusi aprēķināta saskaņā ar iespējām, kas mums tad bija un tagad ir. Ja valstij radīsies jaunas iespējas, domāju, šī summa tiks palielināta.

Žurnālists: Cik līdzekļu tiek iedalīti programmai ikgada pārceļošanai?

Ja, teiksim, to skaits, kas grib atgriezties Krievijā uz pastāvīgu dzīvi, strauji pieaugs, valstij būs jāmeklē iespējas, lai finansētu šo plūsmu.”

šos ciparus salīdzina ar mūsu tautiešu skaitu aiz robežām. Viņu skaits pasaulē pēc pašiem peticīgākiem aprēķiniem ir 30 miljoni cilvēku. 20 miljoni no viņiem dzīvo bijušajās PSRS republikās. [...]

Tātad tautiešu uzņemšanai valstī tagad ir radušās jaunas iespējas, ieskaitot arī finansiālās. Un domāju, ka tautiešu pārceļošanas process sāks uzņemt apgriezienus.

[...] Ēniet vērā, lūk, ko. Ar katru pārceļotāju nodarbojas apgabals, kurā viņš ieBrauc – palīdz iekārtoties darbā, atrast un aprīkot dzīves vietu, nokārtot sadzīves apstākļus. Pie mums ne visiem krieviem ir tādas pašas starta iespējas. Tāpēc, ja tev ir rokas un galva uz pleciem, un tu esi atbraucis mājās

O.A.: 95 procenti no programmas tiek finansēti no federālā budžeta līdzekļiem. Atlikušos 5 procentus dod reģioni, kur apmetas pārceļotāji. Pie mums šobrīd ir 48 šādi reģioni.

Kopējā summa tiek aprēķināta no iesniegumu skaita. Tagad tas ir 3 miljardi rubļu ik gadu. Ja, teiksim, to skaits, kas grib atgriezties Krievijā uz pastāvīgu dzīvi, strauji pieaugs, valstij būs jāmeklē iespējas, lai finansētu šo plūsmu.

Žurnālists: Vai tiek izskatīti vēl kādi papildus līdzekļi pārceļšanās stimulešanai?

O.A.: Es domāju, ka šis ir visai perspektīvs virziens, turklāt ne tikai pārceļotājiem, bet vispārīgi visiem krieviem. Nosacīti nosauktu to par “trīs desmitniekiem”. Par ko ir runa?

Valstī ir aptuveni 33

miljoni ģimeņu. Aptuveni katrai trešajai ģimenei nekā nebūtu pretī iegūt sev zemi. Lai nu kas, bet zemes mums ir papildam, it īpaši, ja aplūkojam apgabalus ārpus aizsargājamām mežu zonām un lauksaimniecībā izmantojamām zemēm vai lauksaimniecības darbiem derīgajām teritorijām – mežmalas, birztales utt. Tie ir miljoniem hektāru šobrīd nekādi neizmantotu zemes gabalu.

Tad, lūk, kāpēc gan visiem gribētājiem – lai tie būtu 10 miljoni ģimeņu – neiedalīt pa 10 āriem šādas zemes par 100 tūkstošiem rubļu (aptuveni 1560 lat – *red.piez.*) par katru piešķirumu? Turklāt šīs naudas maksājumu var veikt desmit gadu laikā, lai zemes pircējs maksā pa 10 tūkstošiem rubļu gadā. Bet pēc tam šī zeme pilnībā ir viņa īpašumā.

Parēķiniet, cik papildus līdzekļu katru gadu ienāks budžetā?

Vēl viens ieguvums. Uz iegādātā zemes gabala taču vajag kaut ko uzcelt – šķūni, palīgmājiņu, visbeidzot māju. Rezultātā izveidosies celtniecības bums. Bet tas ienesīs vēl naudu budžetā. Turklāt bez jebkādiem izdevumiem no valsts puses.

Es jau sen aizstāvu šo ideju. Lūk, tagad uzzināju, ka šāda programma tiek gatavota KF Reģionālās attīstības ministrijā. Vienkārši, kā tas ir parasts, ilgi jūdzam un paši sev sagādājam problēmas.

Žurnālists: Galvenokārt no kurienes pārceļas

tautieši? Kādi ir viņu iemesli?

O.A.: Visiem ir dažādi iemesli, sākot ar nostalgiskiem un beidzot ar ekonomiskiem. Tur viss spektrs parādās – kā varavīksnē.

[...]

Žurnālists: Kas galvenokārt atgriežas Krievijā? Padzīvojuši ļaudis, kurus virza nostalgija? Vai arī darbaspējīga gadagājuma cilvēki?

O.I.A.: Pārliecinošā vairākumā, protams, ir cilvēki darbaspējīgā vecumā. Nostalgiski, veci ļaudis, kuri atbraukuši uz Dzimteni nomirt, – tas ir retums. Bet daudzi no viņiem vienkārši nav gatavi pamest iedzīvotās vietas.

[...]

Kas attiecas uz tautiešiem, viņiem ir vajadzīga paātrinātas pilsonības saņemšanas procedūras ieviešana. Tostarp tautiešiem, kuri vēlas pārcelties uz Krieviju, ir pienākums atteikties no iepriekšējās pilsonības.

Nedrīkst savā valstī dzīvot kā tūrists: iepatikās – aizkavējas; nepatīk – aizbrauc.

[...]

Bez šaubām, tie, kuri cenšas atgriezties Dzimtenē, sajūt garīgu dziņu pēc Krievijas, viņiem ir, kā saka, garīgas saites. Bet vajadzīgas taču arī materiālās saites. **Tu, tautieši, kādēļ tu brauc uz Krieviju?** Uzdoz sev jautājumu! Ko tu esi izdarījis šodien Krievijas labā? Pastāvīgi stāvēt lūdzošā vai kritizējošā pozā – tas tautietim nepiedien.